SABLE SORENSEN

PŘELOŽILA
KATEŘINA TOMCOVÁ

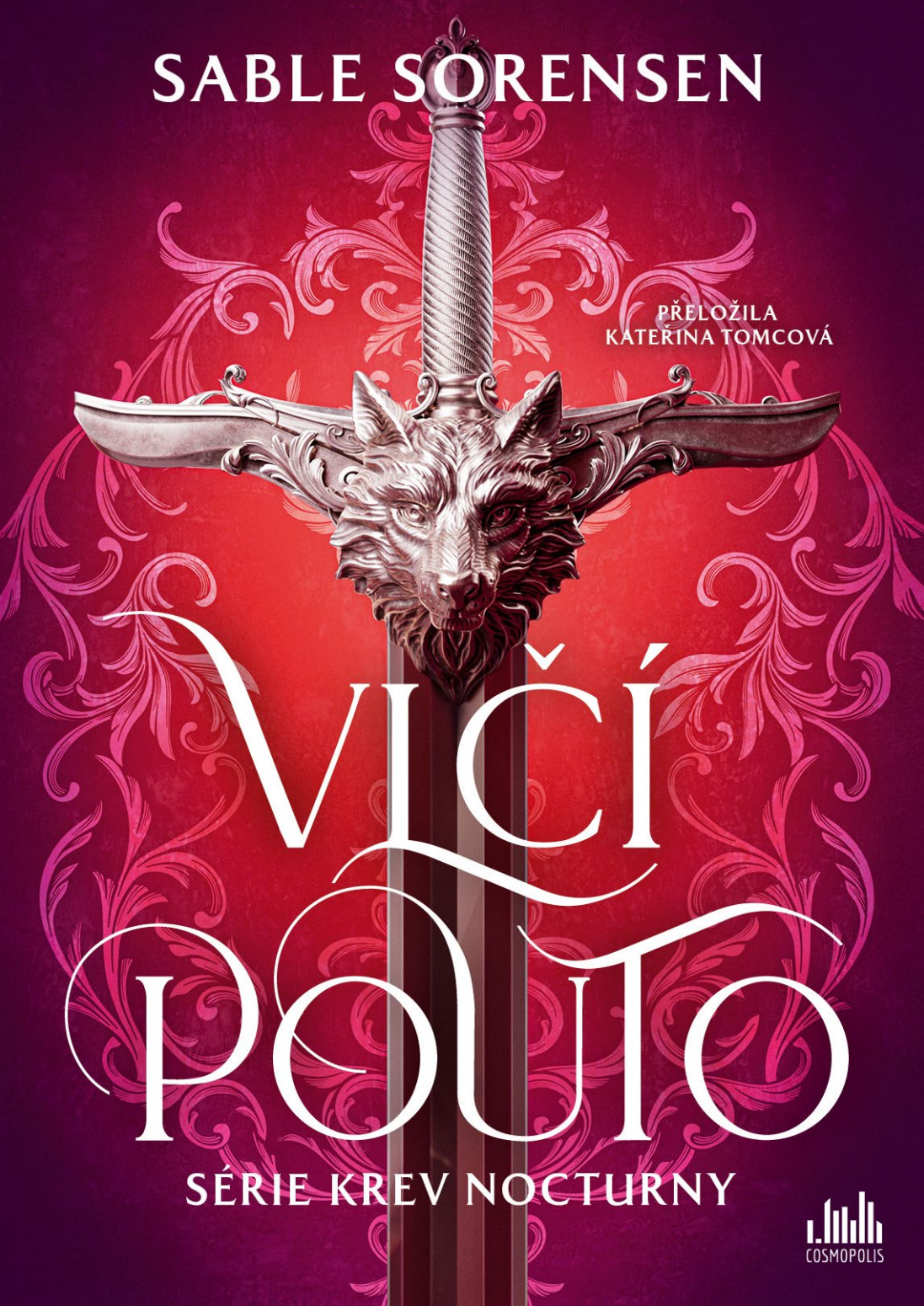

VLČÍ POUTO

SÉRIE KREV NOCTURNY

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

VLČÍ POUTO

SÉRIE KREV NOCTURNY

SABLE SORENSEN

Přeložila Kateřina Tomcová

DIRE BOUND: Copyright © 2025 by Sable Sorensen
All rights reserved
Map copyright © 2025 by Andrés Aguirre Jurado
Exclusive content copyright © 2025 by Sable Sorensen
Cover art © 2025 by Sasha Vinogradova
Cover copyright © 2025 by Hachette Book Group, Inc.
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Kateřina Tomcová, 2026

ISBN 978-80-271-6052-5

Pro všechny,
kdo přetavili svou bolest v sílu.

NOCTURNA
OSTROŽALNÉ HORY
STURMFROST
MĚSTO SPOUTANÝCH
VLČÍ HORA
RABENFROST
INSFALL
FARMÁŘSKÁ PŮDA
LEDOLES
OSTRUŽNÁ
FARMÁŘSKÁ PŮDA
EISENFALL
NACHTFALL
TRNOVÁ ZÁTOKA
FRIGÉNSKÉ MOŘE
VÁLEČNÁ FRONTA
ROSNOROH

Volkenfrost
Blumenfall
Sangrénské moře
Sluneční
Válečná fronta
Grunfall/Zelenec
Špičákov
Farmářská půda
Krvezlaty
Šeromíza
Ohňová poušť
Slabokrky
Ostrý Městec
Farmářská půda
Svitná
Popelečný hvozd
Brightbane
Astreona

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Tato kniha obsahuje explicitně zpracovaná témata, která mohou být pro některé čtenáře znepokojivá. Patří mezi ně grafické popisy násilí a sexuálních scén, vyobrazení duševního onemocnění, sebepoškozování, domácího násilí, gaslightingu, úmrtí rodiče a úmrtí zvířete. Čtenáři, kteří jsou na tyto prvky citliví, by měli vzít tuto skutečnost na vědomí.

1

Do pravého oka mi ukápne krev. Jednou. Podruhé. Oslepuje mě a zároveň spaluje.

Trhnu sebou a bolestně zanaříkám. Šíleně to pálí, ta krev v oku.

Ta bolest je skutečná.

Můj nářek ne.

Jestli existuje něco, co jsem se za třiadvacet let života naučila, je to tohle: Ženská bolest dodává mužům sebevědomí. Hluboko v jejich nitru probouzí jakýsi instinkt, který jim velí věřit, že mají navrch, ačkoli veškeré logické důkazy přímo křičí do světa, že to tak není.

Sebevědomí muže ponouká k nedbalosti.

A nedbalý muž je snadný cíl.

Dnes večer jsme v nějakém skladu jantarovice v Jižní čtvrti a ve vzduchu se vznáší čpavý pach hnijícího ovoce. Okraje ringu lemují hořící pochodně, které osvětlují náš zápas a na všechno ostatní vrhají pokroucené, roztančené stíny. Dav teď sice v očekávání utichl, i tak mi ale prostor připadá přeplněný.

Výborně. Čím početnější publikum, tím větší výhra.

Ozývá se dunivé *bum, bum, bum*. Můj protivník se těžkým krokem pomalu přibližuje. Je to rozložitý svalovec o dobrých pět palců vyšší než já, takže je nepochybně přesvědčený o své převaze. Tenhle typ člověka vůbec netuší, jak smrtonosná může být ladnost.

„Budeš litovat, že ses narodila, holčičko. Půjdeš pod zem, a nebude to pěknej pohled."

U bohyně, to je ale suchar. Jenže publikum mu to baští, aspoň podle okolního běsnění.

Do oka mi pořád kape krev. Slušně mi to tím pravým hákem rovnou do čela nandal, to se musí nechat.

Předstírám ochablost. Stočím hlavu do strany a tváří se tisknu k udusané hliněné podlaze zápasnického ringu. Náhle v tom perverzním davu zachytím pohyb. Někdo se snaží protlačit až ke hrazení.

Lee. Nejspíš se utrhl z práce.

Svalnaté paže si založí na rozložité hrudi. Jeho čisťounká tunika kurýra v tomhle doupěti šupáků svítí na sto honů. Pak ke mně pobaveně zvedne obočí.

V duchu slyším jeho hluboký hlas: *Přestaň si s ním hrát, Meryn. Prostě to skonči, máme před sebou celý večer.*

Samozřejmě má pravdu. Mnohem radši už bych mu seděla na klíně, než se válela ksichtem ve špíně téhle smrduté špeluňky.

Tak fajn. Je čas tuhle show ukončit.

Můj protivník se přiblíží. Znovu zasténám a čekám, až ho budu mít přesně tam, kde chci. Nemá sebemenší tušení o pasti, kterou jsem mu nachystala, i když je tak průhledná. I když tenhle trik používám skoro při každém zápase.

Ve skutečnosti ho vidět *nechce*, protože se díky mně cítí být na koni. Nepochybuje o tom, že právě on se stane mužem, který porazí Meryn Cooperovou, neblaze proslulou Toulavou kočku z Východní čtvrti.

Idiot.

Konečně. Dojde až ke mně, připravený mě popadnout, případně mě zasednout nebo začít škrtit – zkrátka udělat něco předvídatelného. V publiku se znovu vzedme řev, celý sál zuřivě běsní a všichni ti hráči, co jsou věčně na mol, se modlí, aby tu ženskou už dorazil a jim se vyplatila sázka na její prohru.

Skloní se ke mně a do tváře mě uhodí jeho smrdutý dech. A v tu chvíli to udělám.

Švihem nohy opíšu kruh kolem jeho stehna a vší silou ho kopnu do měkkého dolíčku pod kolenní jamkou. Pak se překulím stranou, pryč z jeho dosahu, a jedním skokem jsem na nohou.

„Kurva!“ Zhroutí se k zemi. Je to tvrdý pád, až podlaha pode mnou zaduní. Z plic mu s hlasitým chrčením unikne vzduch.

Vzepře se na rukou, ale než se stačí zvednout výš, udeřím. Kopnu ho do nosu a vychutnám si ten sladký zvuk, který vydává praskající chrupavka. Po tváři se mu řine rubínově rudá krev a odkapává na podlahu. Svalí se dozadu a dosedne na zadek.

Dřív, než se může vůbec pokusit se znovu sebrat, klesnu mu koleny přímo do rozkroku, abych ho udržela na místě. Pak ho přimáčknu k zemi a zasypu ho dalšími údery. Nehodlám ho zabít – bojuju tvrdě, ale ne zas tak moc. Rozhodně ale nedopustím, aby se zvedl.

Nezhojená, jizvami a mozoly pokrytá kůže na kotnících a rukou mi praská a mezi sevřenými prsty mi crčí krev. Na okamžik si dovolím vychutnat příval adrenalinu z bolesti a průzračné soustředění, jež mi dopřává.

Potom tomu maníkovi přitlačím předloktí na dýchací trubici, dokud se nezačne dusit. „Vzdávám se!“

Dám mu facku otevřenou dlaní. Jen tak, pro zábavu, a taky pro ten dramatický efekt, kdy se mu hlava stočí na stranu. „Nahlas. A hezky upřímně. Tak, aby tě slyšeli až na hradě!“

„Vzdávám se!“

Dav propukne do zlostného mručení. Pustím soupeře ze sevření a postavím se, abych si utřela krev z čela. Pořadatel dnešního turnaje, zavalitý chlap s tlustým knírem, vstoupí do ringu, zvedne nad hlavu moje zápěstí a prohlásí: „Vítězem je Toulavá kočka! Další zápas za dvacet minut.“

Mince mění majitele a největší ranec shrábnou ti, kdo měli dost rozumu a vsadili svoje stříbrňáky na mě.

Pokaždé mě to trochu překvapí – to obrovské množství lidí, kteří si vsadili na toho druhého. Přestože jim statistika minulých zápasů jasně říká, aby to nedělali.

Do tváře mi přiletí ručník, a když si ho stáhnu z očí, spatřím Igora, svého trenéra a taky souseda, jak si mě pozorně prohlíží hnědýma očima a s neproniknutelným výrazem v ošlehané tváři. Přidřepnu u okraje ringu, překročím provaz směrem k němu a zvednu ruku na pozdrav.

„Vždycky přímou cestou k ranci prachů, co?" zabručí Igor.

„Kdo, já?" Zatřepetám řasami a nasadím slaďounký hlásek. „Jemná dáma jako já by nikdy ani nepomyslela na něco tak vulgárního, jako jsou stříbrňáky. Mě zajímá jedině čaj o páté, šatičky a klevety."

„Dej bacha, zase ti bude krvácet ta rána na čele." Igor mi do ruky vtiskne moji výhru. „Dobrá práce, kotě. Na můj vkus jsi to ale trochu moc natahovala. Za ty bolestínský výkřiky by tě z fleku přijali do hereckýho cechu."

Pohodím rameny, zatímco počítám mince a v rychlosti kalkuluju. Za těch osm stříbrných z dneška nakoupím mámě v lékárně medicínu na další dva týdny. „Však to znáš, Igore – lidi potřebujou naději. Všichni si to víc užijeme, když si budou myslet, že fakt mají šanci něco vyhrát."

„Hlavně když vyhraješ ty, zlato." Podá mi láhev s vodou a já ji hltavě vypiju. „Za dva týdny chystá Davey zápas pro Colbridge. To je ten slizkej hajzlík z loňska, pamatuješ? Dáš si s ním další kolo?"

Prokřupu si krk a v zaplněném sále hledám očima Leeho. Ani s mojí neobvyklou výškou není snadné to moře hlav přehlédnout.

„Jasně, pokud zařídíš, aby kurz hrál do karet jemu. Apatykář už zase zvedl ceny. Nejspíš se některý ingredience pěstujou blízko fronty a těžko se shánějí. Příště bych ráda viděla dvakrát tolik co dnes."

Igorova věčně zachmuřená tvář se zakaboní ještě víc. Vždycky vypadal nešťastně, co ho znám – to jest celý můj život.

Nejspíš se chystá mi nabídnout, že mi s náklady na máminy léky pomůže, což už roky pravidelně odmítám. Každý má hluboko do kapsy.

Nebudu Igorovi ujídat z talíře. Zvládneme to, jako vždycky.

Právě v té chvíli se mi okolo ramen ovine čísi teplá paže a mě v nose zašimrá známá vůně sosnového mýdla, která mě okamžitě uklidní. Opřu se o Leeho pevné tělo a zvednu oči k jeho tváři – k ostře řezané bradě pokryté lehkým strništěm a k jeho čarovným očím, modrým jako samo moře.

Nevynechá jediný můj zápas a mě to pokaždé potěší. Je fajn mít zas jednou vedle sebe někoho, kdo mě dokáže neochvějně a spolehlivě podpořit.

Lee po mně vrhne úsměvem tak nestydatým, až musím sevřít stehna, a když zvedne ruku, drží v ní malý cinkající měšec.

„Bezva zápas, kotě. Kup svý sestře ode mě něco pěknýho k svátku." Šoupne mi měšec do kapsy a já si stoupnu na špičky, obejmu ho kolem krku a stáhnu si k sobě jeho obličej. Toužím po jeho doteku.

Než ho s mozkem ponořeným do roztoužené mlhy stačím políbit, zaslechnu odkašlání. Zvednu oči.

„Zaskočím za Daveym kvůli tomu zápasu," prohodí Igor, který nervózně přešlapuje. „Tak vás nechám. Ještě se za mnou před odchodem zastav, Meryn."

Otočí se a spěšně odkráčí. Nedokážu zadržet smích, který se ze mě řine. „Chudák Igor! Asi ho děsně pohoršujeme."

Lee mi věnuje líný úsměv. Rukama mi sevře boky a v tom dotyku je plno temných příslibů. Skloní rty k mému uchu. „Ještě že mi neumí číst myšlenky," zašeptá a jeho horký dech vyžene můj tep do závratných výšek. „To by se na mě už nikdy ani nepodíval."

Přitisknu se k němu blíž, ale náhle se nedaleko strhne nějaká mela. Jakýsi pobuda si k nám razí cestu davem.

Zastřený pohled očí se zažloutlým bělmem se upírá na mě.

„Ty děvko!" křikne hlasem opilce a klopýtá kupředu. „Ty sázky jsi narafičila, ty zasraná krávo! Já to vím!"

Zasměju se. „Touhle smradlavou hubou líbáš svoji mámu?"

Lee tu scénu klidně pozoruje, jen nakrátko pobaveně zvedne koutky.

Ten chlap vytáhne z kapsy nůž a v tlumeném světle se zaleskne ostří. Pokaždé se najde pitomec, co se nemůže smířit s tím, že jsem vyhrála, a nechá se drobátko unést.

„Kvůli tobě jsem přišel o poslední stříbrňáky! Za to mi zaplatíš."

Mávne nožem směrem ke mně, ale než stačí udělat další krok, už jsem v pohybu. Ostrým kopem mu zasáhnu zápěstí a nůž mu vypadne z dlaně. Než se vzpamatuje, zachytím ho v letu a bleskurychlým pohybem mu přitisknu čepel k ohryzku.

„Tak copak jsi měl za lubem? Co jsi chtěl? Pustit se s touhle ubohou kudličkou do ženský, co právě před vyprodaným sálem vyhrála brutální mač? Ukázat mi, jak skvěle se tou smrtelně nebezpečnou zbraní umíš ohánět?“

Přimáčknu nůž ještě těsněji k jeho krku a zpod čepele začne vytékat červený potůček krve. Chlap sebou škubne. Do nosu mě udeří pach moči a mně dojde, že se pochcal. Ubožák.

„To máš za to, že vsázíš proti ženský. A teď odtud padej. Jestli ještě někdy na zápase uvidím ten tvůj ksicht, tak tě dorazím.“

Maník po mně šlehne posledním zuřivým pohledem, otočí se na podpatku a jako krysa zmizí v davu. Nikomu nestojí ani za pohled. Každý už se chystá na další zápas.

„Idiot zasranej,“ uleví si Lee tlumeně. Pak mi obrovskou dlaní sevře ruku, obrátí se do davu a odtáhne mě až ke shluku stolů a židlí na vzdáleném konci skladiště. Usadíme se a on spěšně otevře batoh, který si přinesl, a vytáhne dezinfekční mast a pár náplastí.

Přitáhne k sobě židli, na níž sedím, dlouhými prsty mě pevně uchopí za bradu a opatrně mi začne na čelo nanášet štiplavou mast. Žádný muž se mě nikdy tak něžně nedotýkal.

„Drž klidně, kočičko,“ pronese a jeho strohý tón nepřipouští námitky. „Tohle vůbec nevypadá hezky.“

Tohle je náš pozápasový rituál, který dodržujeme už rok, od prvního zápasu, na který přišel. Já schytávám rány a on mi je ošetřuje. Líbí se mi to víc, než jsem ochotná přiznat – ten fakt, že o mě někdo pečuje.

Poznali jsme se na tržišti v Severní čtvrti. Šla jsem vyzvednout Saelu ze školy, když vtom se jednomu koňskému handlíři splašil kůň a utrhl se. Namířil si to přímo k mojí mladší sestře a já byla moc daleko, než abych mohla něco udělat. V tu chvíli jsem si byla jistá, že mi umře před očima a já budu úplně bezmocná.

Náhle se před koněm jedním skokem objevil Lee, pozvedl ruce v uklidňujícím gestu a ten kůň… přestal jančit. Ukonejšil to obrovské zvíře a mojí sestře zachránil život.

Šla jsem mu poděkovat, a sotva se naše oči střetly, věděla jsem, že budu jeho. Jenom výjimečný muž dokáže zkrotit to, co je divoké.

„Naštval tě? Ten chlap, co po mně vystartoval?“ zeptala jsem se ho. Byl nezvykle zamlklý.

Lee na mě upřel oči, hluboké a neproniknutelné. „Nepochyboval jsem, že Toulavá kočka se o sebe postará. Ale byl bych radši, kdybys ty zápasy neprotahovala. Tahle zranění jsou zbytečná. Jednoho dne, Meryn… jednoho dne bys mohla narazit na někoho, kdo tě přechytračí. A přijde to jako blesk z čistého nebe.“

Prstem mě pohladí po tváři. Vylezu mu na klín a přitáhnu ho k sobě, co nejblíž. „Děkuju,“ zašeptám s ústy na jeho rtech. „Za to, že mě ošetřuješ. Že ti není fuk, když dostanu nakládačku.“

Lee si namotá na ruku moje vlasy, pevně mě přidrží a přitiskne svoje ústa k mým. Druhou rukou mi obejme bedra a přitáhne si mě ještě blíž do klína, kde už cítím, jak pode mnou tvrdne. Zasténám mu do pusy, on se odtáhne a svlékne mě pohledem.

„Dnes večer přijdeš ke mně,“ pronese, a není to otázka, ale rozkaz.

Lee má sám pro sebe malý byt v jednom domě v Severní čtvrti, přestože v něm coby hradní kurýr bydlí jen zčásti. Často si utrhne pár hodin spánku mezi služebními povinnostmi přímo v noclehárně na hradě. Bývám u něj tak často, jak to jen jde, ale kvůli matčinu zdraví a péči o Saelu s ním netrávím ani zdaleka tolik času, kolik bychom si oba přáli.

Už se chystám souhlasit, když uslyším vážný hlas, jak mě volá. „Meryn!“

Davem se k nám spěšně prodírá Igor a tváří se ustaraně. „Kolují zvěsti. Z Východní čtvrti už zase zmizelo dítě.“

Sevře se mi žaludek. Vymaním se z Leeho objetí a vstanu. „Popis?“

„Děvče. Asi tak deset let. Říkají… prý má tmavé vlasy a světle hnědé oči.“

Ne!

Rychle pohlédnu na Leeho. Už přemýšlím, jak se nejrychleji dostanu domů.

„Utíkej,“ řekne Lee, který už taky vstal. „Musíš.“ Přikývnu.

„Meryn,“ namítne Igor, „může to být sto jiných děvčat.“

Já ho ale nevnímám. Už si razím cestu zdivočelým davem a srdce mi buší v horečném staccatu. Do dlaní mě píchají třísky, když prudce rozrazím vrata představující východ ze skladiště, a hned nato jako obvykle ucítím ledovou pěst studeného nočního vzduchu. Vystřelila jsem ven tak rychle, že jsem si zapomněla posbírat věci nebo na sebe aspoň hodit ošoupaný kabát, ale Igor mi ho určitě později přinese.

Kdo by taky potřeboval kabát, když se v něm panickou hrůzou vaří krev?

Ulice Jižní čtvrti, té, co leží od hradu nejdál, jsou jako vždycky děsivě temné a ponořené do mlhy. Zdejším obyvatelům nestojí za to utrácet svých pár drobných za osvětlení pouličních pochodní. Temnotě téhle čtvrti stejně neuniknou, tu mají zažitou hluboko v kostech.

Do Jižní čtvrti člověk zamíří jen tehdy, když se chystá udělat něco nezákonného, zapovězeného nebo jinak morálně odsouzeníhodného. A pár pochodní už tomu nezabrání.

Rychle v duchu počítám. Normální trasa z Jižní do Východní čtvrti zabere nejmíň pětačtyřicet minut, když to vezmete po hlavní cestě přes Centrální. Já jsem ale díky dlouhým a svalnatým nohám hodně rychlá. A umím se proplést celým městem tak, jak to dokážou jen ti, kdo se tu narodili.

Zvládnu to za dvacet minut, možná i za čtvrt hodiny, když to vezmu úzkými uličkami.

Takže se zhluboka nadechnu, dodám si odvahy a začnu sprintovat podél řady zchátralých skladištních budov. Nohy mě ženou skrze špinavé tržiště v Jižní čtvrti a hned nato se ponořím do úzkých nájemních uliček, části města, která hraničí jak s Centrální, tak Východní čtvrtí.

Vzduch tady čpí chudobou a já se snažím dýchat pusou, abych se vyhnula zápachu z nemytých těl. Ačkoli Jižní čtvrť je ta nejubožejší, není o moc lepší než Východní; v královském městě Sturmfrostu žádná opravdu blahobytná čtvrť vlastně není.

Jistě, občas se k nám donesou zvěsti o tom, jak okázale si žijí Spoutaní. Přinejmenším oni se nemusí strachovat, že jim uprostřed noci unesou děti z postýlek.

Saela!

Ta představa mě nakopne. Znovu naberu rychlost. Plíce i nohy mám jako v ohni. Když se blížím k hranici Centrální a Východní čtvrti, všimnu si, jak se nad tím vším zlověstně tyčí hrad krále Cyrila; klene se nad městem jako hradba z tvrdého šedého kamene a zářivé světlo jeho zdí dopadá až do ulic v podhradí.

Shýbám se před prádelními šňůrami a přeskakuju rozbité dlažební kameny, rychleji, rychleji, rychleji. Pádím podél hranic Východní čtvrti, až se konečně ocitnu na náměstí s tržištěm, které leží v naší čtvrti.

Nočním vzduchem se nese pláč nějaké matky. *Prosím, bohyně, nedopusť to!*

Z mlhy se vynoří shluk lidí natěsnaných k sobě. Tlačím se davem a odstrkávám z cesty své sousedy, dokud se neocitnu přímo uprostřed.

Ať to není moje máma, ať to není máma!

Žena zhroucená na dlažbě ke mně zvedne uplakané oči. Je to paní Sawyerová, švadlena, která bydlí jen pár ulic od nás. Její muž a starší synové ji obklopují. Znovu zasténá.

„Leeso!“ křičí. „Leeso!“

Moje úzkost trochu povolí, ale nezmizí.

Leesa Sawyerová je jednou z dobrých kamarádek naší Saely ze základní školy. Vždycky žadoní, abych jí ukázala, jak zasadit pořádnou ránu, jenže já vím, že její upjatí rodiče by s tím nesouhlasili. Leesa má zářivé oči, je s ní legrace a je chytrá. Nebo byla.

Právě teď se Leesa stala poslední položkou na seznamu zmizelých dětí, který se pořád prodlužuje.

Couvám pryč od davu a snažím se uklidnit svůj dech, ještě přerývaný z divokého běhu. Pak zamířím k domovu. Všechna obydlí tady jsou hrázděné domy ze dřeva a kamene a ten náš není výjimkou, přestože je nižší než ty sousední. Můj táta vždycky tvrdil, že má v plánu přistavět patro.

Samozřejmě, ani on se nevrátil z války, aby svůj slib splnil.

Namířím si to do naší ztemnělé uličky a slyším, jak se od kamenných domů odráží ozvěna mých kroků. Všimnu si, že došky na naší střeše potřebují vyměnit. Další úkol na další den.

Uvnitř vládne tma, až na jedinou svíčku hořící na holé krbové římse v obývacím pokoji.

Máma přechází sem a tam, tmavé vlasy rozcuchané, až připomínají vrabčí hnízdo. Něco si pro sebe mumlá a tahá se za moly prolezlý župan, který si oblékla naruby. Když mě uvidí, oči se jí rozsvítí prázdným, hrozivým světlem a já si říkám, jaká cizinka na mě dnes čeká.

Přepadne mě obava. Když je v tomhle stavu, nepoznává mě. Nepoznává nikoho, je ztracená ve svém vymyšleném světě. Někdy je přitom moc milá a láskyplně cukruje, ale jindy se chová agresivně, rozbíjí náš skrovný majetek a občas vztáhne ruku i na nás.

Když to na ni přijde a já nejsem doma, Saela ví, že se má zamknout v našem pokoji. Druhý klíč mám jenom já.

„Lumino!“ vykřikne máma ztrápeně. Rozběhne se ke mně a pevně mi sevře paži, až to bolí. „Ach, Lumino. S dvojčaty dneska není k vydržení. Pořád tě hledají a vůbec mě neposlouchají, ani trochu, vůbec…“

„To nic, mami.“ Něžně ji pohladím po vlasech, aby se utišila. Lumina a dvojčata – ať je to kdokoli – patří mezi její obvyklé halucinace. „Pojď si lehnout. A já je pošlu pryč, dobře?“

Odvedu ji do jejího pokoje a pomůžu jí, aby se uložila na hrbolatou matraci. Pak sáhnu po lahvičce s medicínou na nočním stolku, po té, co kupujeme od apatykáře. On i doktor shodně tvrdí, že pomáhá tišit záchvaty, a někdy to tak opravdu je. Často se ale stává, že ji zpátky nepřivede vůbec nic. Nechám ji spolknout plnou lžíci husté, čpavé tekutiny barvy bláta a přikryju ji kousavou, tenkou dekou.

Máma si svou dávku bez námitek vezme a sotva jí hlava spočine na polštáři, začnou se jí klížit víčka. Se sevřeným srdcem ji pozoruju. Bolest z toho, že musím svoji vlastní mámu zdrogovat do úplné otupělosti, nikdy nepřebolí. Konečně začne pravidelně oddechovat a já spěchám za Saelou.

Jak jsem předpokládala, Saela zamkla dveře od našeho pokoje. Vytáhnu svůj klíč a otevřu si.

Sestřička leží schoulená na své malé posteli a tvrdě spí, vlasy rozhozené na chabě vycpaném polštáři. Je jí deset, vlastně skoro jedenáct – stejně stará je i Leesa Sawyerová.

Ve spánku se Saela nesmírně podobá našemu otci, tátovi, kterého nikdy nepoznala. Má jeho neústupnou bradu, stejný orlí nosík. Moje vlastní vzpomínky na něj během let vybledly, ale díky ní se mi zase živě vracejí.

Posadím se k ní na postel a prstem jí přejedu po jemné tvářičce. „Nedopustím, aby se ti něco stalo," zašeptám a v hrudi najednou cítím až dravý ochranitelský instinkt. „To ti slibuju."

Toho odporného děsu, kdy se mi žaludek svíjí strachy – toho už mám fakt plné zuby. Mám plné zuby života, v němž jako ovce přijímám fakt, že nad ničím nemám kontrolu, že naše děti můžou kdykoli prostě zmizet a nikdo nehne ani prstem, aby tomu zabránil.

Dnes večer jsme vyvázly jen o tenoučký vlásek.

A jestli celou tuhle hrůzu někdo brzy nezastaví… udělám to já.

2

„Ještě jednou," křičí Igor nazítří odpoledne při tréninku. Je mu fuk, že funím jako mašina a že mám tuniku prosáklou potem. Podívám se mu do očí a zasténám. Zvedne ke mně prošedivělé obočí a zkřiví ústa.

„Ještě jednou," opakuje. „A tentokrát, aniž bys soupeři naznačovala další tah – pamatuj, co jsem ti ukazoval."

Narovnám se a silou vůle uklidním dech. Moje stehna už teď řvou únavou po dopolední šichtě, při níž jsem odnosila nekonečnou řadu obrovitých kýblů s vodou v prádelně, kde pracuju. Ten flek jsem zdědila po mámě, když tam před jedenácti lety přestala chodit.

Nezáleží na tom, že mám dost. Každý je unavený a na Igora žádné výmluvy neplatí. Ani v zápasnickém ringu, a tím míň tady, při tréninku na jeho dvorku.

Má pravdu. Nemůžu si dovolit ukázat sebemenší slabost.

Chci přece dál vyhrávat. A ty peníze navíc potřebujeme.

Nohou nakopnu cvičného panáka a Igor souhlasně zabručí, což je asi ta největší pochvala, jaké se mi na tréninku dostává. Opakuju ten pohyb znovu, dvakrát a pro jistotu i potřetí. Pak tanečním pohybem lehce odskáču stranou, popadnu hadřík a otřu si pot z obličeje.

Dvorek vedle Igorova domu tvoří chaotická změť pokácených tréninkových panáků, nahrubo otesaných činek na posilování a nesourodých

kusů rozbitého nábytku. Vím, že jeho žena Prina by si přála, aby ho raději opravil, než aby dál marnil čas mým trénováním.

„Jsi v pohodě, Toulavko?“ zeptá se a vezme si ode mě hadřík. „Dneska mi připadáš trochu mimo.“

Udiveně zvednu obočí. Igor je až protivně vnímavý, ale na druhé straně pro mě představuje rodičovskou figuru víc než máma.

„Pořád musím myslet na Leesu Sawyerovou,“ odpovím a v nitru cítím tu jiskřičku vzteku ze včerejška, která ve mně pořád doutná, jako by jen čekala na příležitost rozvinout se v plamen. Dumám nad tím celý den a krůček po krůčku se blížím k rozhodnutí.

Igor chápavě pokývá hlavou a ukáže na cvičného panáka, aby mi naznačil, že mluvení není překážkou v tréninku. „Ta Sawyerovic holka je pěkně tvrdá. Dobrá rodina. Fajn lidi. Rodiče ji prý hledali celou noc,“ podotkne, zatímco vyšvihnu rychlou kombinaci kopů a úderů. „Ale že by někdy někdo ztracený děcko našel, o tom jsem neslyšel.“

„A nezdá se ti, že je to poslední dobou častější? Myslím Lapače,“ odtušim mezi údery.

Tohle hloupé, dětinské jméno jim daly samy děti, které se jich bojí. Je skoro těžké je brát vážně, když to slovo slyšíte, což je součást toho všeho. Když se tomu můžete zasmát, není to skutečné – můžete si říkat, že Lapači jsou jenom pouhá dětská povídačka.

Ta hrozba je však naneštěstí až příliš skutečná.

K únosům dětí tady dochází už od mého narození a nejspíš po celou dobu, co zuří celá tahle válka. A všichni víme, co jsou Lapači doopravdy zač.

Jsou to Siphonové, náš pradávný a zrůdný nepřítel ze sousední země Astreony. Kradou naše děti rovnou z postýlek a odvážejí je přes hranici, kde jim slouží jako živoucí zásobárny krve. Krmí se z nich a vysávají jejich mocnou dětskou životadárnou sílu, až je dočista vyprázdní a nakonec zabijí.

Je mi zle při představě, že ti zvrácení a nesmrtelní upíři vyhrají tuhle válku vražděním našich neviňátek.

Igor zahučí: „Možná jo. Miř těmi kopy výš.“

Poslechnu a nohy mě nepřestávají bolet. „Copak nestačí, že Siphonové zabíjejí naše syny, dcery a otce na frontě? Aspoň doma bychom měli být v bezpečí, no ne? Co proti tomu dělá král?“

„Po pravdě, hlavně si nemysli, že králi na tom nějak záleží. Ten má plnou hlavu války, co probíhá stovky mil daleko, a nebude si dělat hlavu s tím, co se mu děje rovnou pod nosem, v jeho vlastním městě.“

Zavrčím a tvrdě udeřím. „Když ne sám král, máme přece kancléře, ne? Myslela jsem, že ten přejímá starost o město, aby se tím nemusel zabývat král.“

Igor si uštěpačně odfrkne. „Nevím, holka, co bych ti na to řekl. Příbuzní za ním chodí pokaždé, když k tomu dojde, a ten chlap jenom naprázdno slibuje. Nic se nezmění.“

Snažím se popadnout dech a přitom na Igora vztekle zírám. „Tohle teda nestrpím. A hodlám s tím něco udělat.“

Igor moje troufalé prohlášení nezpochybní, ani mi neřekne, že musím být blázen, když si myslím, že něco zmůžu. Ví stejně dobře jako já, že co si člověk tady ve Sturmfrostu neudělá sám, to nemá.

Místo toho klidně přejde k jednomu ze stolků plných suti a špíny a otevře látkové pouzdro. Uvnitř leží tucet blyštivých, ostře nabroušených zbraní. „Vypadáš fakt naštvaně. Nože?“

Neubráním se smíchu. „Jo a jo. Už jsem se bála, že se nezeptáš.“

Při zápasech tělo na tělo v aréně nože nepoužíváme, ale Igor mě i tak trénuje v házení. Říká, že jeden nikdy neví, kdy bude potřebovat, aby se nepřítel podělal strachy, když se mu těsně vedle hlavy zabodne dýka.

„Jak jsi to myslela?“ optá se, zatímco já mířím ke stolu a volím si další dýku, menší, ale obzvlášť špičatou.

„Naučil jsi mě, jak se bránit,“ odpovím a otočím se čelem k terči na vzdáleném konci dvora, který mi určil. „Od té doby, cos se mnou začal trénovat, by u mě žádný Lapač neměl šanci, nebo aspoň ne bez boje. Možná bychom mohli to samé naučit děti. Mohla bych je cvičit v sebeobraně.“

Hodím nůž. Plachtí vzduchem a zabodne se do vnějšího okraje terče. Nic moc.

Igor se uchechtne, usadí se do rozvrzaného křesla a upře pohled na mračna plná sněhu, která hrozí protržením. „Ty ses jako bojovnice už narodila. Jen málokterý dítě by se do nebezpečí vrhalo stejně bezhlavě jako tehdy ty."

„A jako to dělám pořád, že jo," zavtipkuju silácky, abych potlačila příval bolestných vzpomínek.

Když zabili tátu, zůstala jsem ve dvanácti letech sama s těhotnou, duševně nemocnou mámou. Všechno se přes noc změnilo. Narodila se Saela, dokonalá, droboučká, hodná holčička. A na mě dopadla povinnost se o ni postarat.

Byla jsem plná vzteku na celý svět a celá žhavá se prát.

Chodívala jsem do zapadlých uliček, kde jsem starší kluky dvakrát větší, než jsem byla sama, popichovala a provokovala ke rvačce, jen abych měla do koho praštit. Jen abych mohla cítit něco jiného než tu nekončící bolest zapouzdřenou v mém srdci.

Nakonec už měl Igor plné zuby toho, jak ta malá holka odvedle dostává jednu nakládačku za druhou. Nakráčel do zadní uličky za našimi domy, popadl mě za límec od košile a odvlekl mě k sobě do kuchyně, i když jsem prskala a svíjela se jako kočka.

Hodil mě do toho svého rachitického křesílka se slovy: „Co to vyvádíš, holka? Chceš se nechat zabít?"

Když jsem to nepopřela, vydal ze sebe dlouhý, útrpný povzdech. „Tak jestli se tu hodláš dál poflakovat a mrouskat jako toulavá kočka, musíš se taky jako toulavá kočka naučit prát. Pojď se mnou."

Odvedl mě k sobě na dvorek a začal mě trénovat – ten den a všechny ostatní, které přišly potom. A s jeho pomocí získala moje zuřivost divošky mnohem vytříbenější, krutější podobu. A nebezpečnost.

A když na mě kluci ze sousedství začali pohlížet se strachem, Igor mi pomohl najít zdravější ventil pro můj vztek. Dál provokuju ke rvačkám chlapy dvakrát tak velké jako já, akorát teď za to dostávám zaplaceno.

Vytáhnu nůž z terče a otočím se zpátky k němu. „Máš pravdu. Já jsem jiná. Ale ne každej musí být profík. Kdyby se ty děti naučily třeba jen pár jednoduchých triků, aspoň by získaly čas zavolat o pomoc…"

„Jenom si nemysli, že se kvůli tomu budeš ulejvat z tréninku," upozorní mě Igor a já vím, že ho ten nápad zaujal.

„Jasně, přece tě nepřipravím o to potěšení mě buzerovat," škádlím ho a on po mně hodí nůž, kterému se se smíchem vyhnu.

Když pozdě odpoledne od Igora odcházím, ponořím se do labyrintu přelidněných ulic a mířím na západ, do bohatší Centrální čtvrti, abych vyzvedla Saelu ze školy. Trhlinou v mracích tu a tam prosvitnou paprsky zapadajícího slunce a do oken domů a obchodů, jež míjím, vrhají červené odlesky.

Dřív Saela chodila do základní školy v naší čtvrti, ale vždycky byla oproti svým vrstevníkům napřed a vloni ji její učitelka doporučila k přestupu na náročnější střední školu v Centrální.

Není to snadné a taky to něco stojí – ne až tak moc, ale v dnešní době je všecko strašně drahé – ale pro moji sestru ta oběť smysl má. Ona se na školu nevykašle, nebude jako tolik jiných dětí dřít jako mezek jen za skývu chleba.

Postarám se, aby v tomhle světě plném slepých uliček měla *na výběr*.

Saela je jiná než já. Miluje knížky a pilně studuje. Je optimistka. A je nevinná. Má dar výmluvnosti, za což si zásluhu připisuju já, ale to ostatní? To musela zdědit po tátovi, protože takhle se už narodila.

Když dorazím, postává sama před školou s tmavými copy na zádech a měří si mě přimhouřenýma očima.

„Už zase jdeš pozdě," pronese a významně se na mě podívá.

„Promiň, zlato," omluvím se a obejmu ji kolem ramen. „Asi si prostě budeš muset zvyknout, že tvoje starší ségra má potíže s hodinama. Jak bylo dneska ve škole?"

„Dobrý," odtuší odměřeně. Očividně jí něco vrtá hlavou.

„Jenom dobrý?" dobírám si ji. „No, tak jestli cáluju takový prachy jenom za to, že je to dobrý, tak to tě můžeme šoupnout zpátky do školy ve Východní a…"

„*Meryn!*“ zakňourá rozmrzele.

Zvednu ruce. „Tak promiň! Ale vážně, jak to jde?“

Saela vzdychne. Šlapeme po dlažebních kostkách směrem k Centrálnímu tržišti. „Na dějepise jsme se dneska učili o válce s Astreonou.“

„Aha,“ odtuším. „Takže o Siphonech?“

Přikývne, rty sevřené do tenké čárky. Když byla Saela malá, jednu dobu mívala o Siphonech strašné noční můry. Přestože tátu nikdy nepoznala, představa jeho smrti se vznášela nad jejím dětstvím jako černý mrak a formovala každou stránku jejího života.

„Některé děti vyprávěly, že Siphonové požírají obyčejné lidi, jak jim sají krev, aby se udrželi naživu, a mně to připadalo, že mají pocit – já nevím –, že je to nějak super nebo co.“ Tváře jí zrudnou hněvem. „Podle mě to vůbec super není,“ dodá tiše.

Pevněji jí obejmu ramena. „Víš, podle mě určitě nejsi jediná ve třídě, kdo v té válce ztratil rodiče nebo někoho milovaného. Je dost pravěpodobný, že podobně se cítily i jiné děti.“

Přikývne. „Byla nás aspoň půlka. Jenže učitelka o tom mluvila, jako kdyby…“ Saela se zarazí, zvedne ke mně hlavu a oříškově hnědé oči má rozšířené obavami. „Řekni mi, prohráváme?“

„To opravdu nevím,“ odpovím po pravdě.

Válka trvá už pět set let, ale ze soubojů mezi našimi Spoutanými s jejich pravlky a Siphony z Astreony jen málokdy vychází některá ze stran vítězně. A všichni víme, co by se stalo, kdyby Astreona vyhrála: do posledního človíčka bychom skončili jako kořist Siphonů, kteří by nás nemilosrdně vysáli.

„Ale tady ve Sturmfrostu jsme od fronty daleko, nejdál z celého království Nocturny. Jestli jsi někde v bezpečí, je to tady.“

Ta slova mi v ústech chutnají jako prach. Obě víme, že je to lež: jednu z jejích kamarádek unesli *včera v noci*.

„Tak pojď.“ S těmi slovy jí pustím ramena, popadnu ji za ruku a táhnu ji směrem k tržišti. „Však já vím, co tě rozveselí.“

Každá čtvrť má vlastní tržiště, ale to v Centrální je největším obchodním prostorem v celém městě. Najdete tu všechno, od rybářů přes pekaře

až po prodavače parfémů. Kdysi tu dokonce bývalo i klenotnictví – ale to bylo už před desítkami let, ještě předtím, než lidi začali přispívat do vlastenecké sbírky na válečné úsilí.

Se Saelou si vždycky cestou domů prohlížíme výklady, je to náš každodenní rituál. Sníme o tom, jaké sladkosti bychom si koupily, kdybychom mohly.

Zamíříme rovnou k naší oblíbené výloze Diersingova pekařství. Saela vzdychá, prohlíží si vystavené zboží a ukazuje na lesknoucí se pečivo s tmavě rudým ovocem nahoře.

„Asi bych si dala tenhle švestkový koláč."

„Píšu si," odpovím a znovu si vzpomenu, že brzy bude mít svátek. Bylo by to náramné překvapení a já mám přece ty stříbrňáky navíc, které mi dal včera po zápase Lee. Při vzpomínce na něj a na to, jak náhle včera skončil náš večer, mě zalije horká vlna. Naštěstí se za pár dní vrátí ze služby na hradě a můžeme se vidět znovu.

Než se stihnu vytasit s vlastní fantastickou objednávkou z pekařství, strhne se za námi nějaký povyk. Se Saelou se otočíme. Na náměstí se srotil dav lidí.

„Co se děje?" ptám se muže stojícího opodál.

„Spoutaní," odpoví. „Budou projíždět."

Cože? Proč by Spoutaní projížděli zrovna *tudy*?

Spoutaní, to jsou elitní jednotky našeho krále – vojáci, z nichž každý má duševní pouto s obrovským, hrůzostrašným pravlkem. Jezdí na nich do bitev a říká se, že prý dokonce mají přístup k mocné magii, jíž pravlci vládnou.

Jen zřídka se objevují na téhle straně Sturmfrostu, která patří nám, obyčejným smrtelníkům, jen občas jsou vidět, jak se vracejí z fronty nebo tam vyrážejí – ale i tehdy se jen tak mihnou na okraji města. Jim patří část města za hradem, která sousedí s vysokým pohořím, odkud jejich děsiví pravlci pocházejí.

Saela ke mně vzhlédne a oči jí jiskří vzrušením. „Můžeme se jít podívat?"

Je Spoutanými úplně posedlá a já se jí rozhodně nedivím: superskvělí bojovníci, co jezdí na tajuplných tvorech a vládnou záhadnou magií?

I mě to fascinuje, pokud si tedy odmyslím to jejich elitářství a extrémní třídní předsudky.

S povzdechem ji vezmu za ruku. Vážně bych udělala cokoli, jen abych na tváři toho dítěte zahlédla úsměv. „Tak fajn, ale drž se u mě." Pak už ji táhnu davem a ostrými lokty nám vybojuju místečko v přední části náměstí.

Dav utichne. Z jedné z uliček vedoucích na náměstí se vynořují Spoutaní na pravlcích. Ulice jsou tady úzké a zvířata se do nich sotva vejdou, takže se zdají o to mohutnější.

Lidi buď vzývají Spoutané jako idoly, anebo je nesnášejí. Technicky vzato se Spoutaným může stát kdokoli, a když probíhají Velké zkoušky – v době, kdy mají pravlci tolik mladých, že se mohou spojovat hromadně –, povinně se jich účastní všichni rekruti z královské armády Nocturny.

Každý tu ovšem ví, že pravlci si téměř výhradně volí lidi pocházející z rodin, kde už někdo ke Spoutaným náleží. Výsady zkrátka plodí další výsady, to je nekonečný koloběh.

Na jezdcích samotných nic magického není, ale jelikož mají za zády celé generace přirozeného výběru, tak prostě *vypadají* jinak než my ostatní.

Jsou vysocí. A krásní. Bojové stroje vybroušené k dokonalosti.

Dneska jsou čtyři, všichni v jezdeckých oblecích z černé kůže. V čele na stříbrném pravlkovi jede přísně se tvářící žena s tmavou pletí. Za ní následuje bledý muž s kšticí plavých vlasů na zvířeti se zlatohnědou srstí a starší žena s olivovou pletí na šedém pravlkovi.

Čtvrté zvíře a jeho jezdce téměř nezaregistruju: plně mě totiž zaměstnává pohled na to, co vlečou za sebou.

Nebo… *koho.*

Lidé v šoku lapají po dechu a s viditelnou hrůzou ustupují.

Je to obyčejný člověk, muž svázaný do kozelce. Jeho tělo těžce naráží o dlažební kostky. Tvář má plnou ran a zbrocenou krví, nebrání se. Vypadá rezignovaně. Jako by se vzdal.

Zachvátí mě vztek. *Jak se opovažují?*

Pravlci se svými jezdci zamíří doprostřed náměstí a ve mně by se náhle krve nedořezal.

Já toho muže *znám*. Je to ten hňup, který mi včera večer při zápase vyhrožoval.

Pohledem se vrátím k pravlkovi, který ho vleče za sebou. Mohutný je slabé slovo – tenhle by bezpochyby převýšil i většinu bitevních koní, na nichž v armádě jezdí běžní smrtelníci. Srst má černou jako inkoust a pohled surový, krvežíznivý. Cení zuby, z nichž každý je ostřejší než dýka.

Jeho jezdec se mu divokostí podobá. Hádám, že mu ještě není ani třicet, má snědou pleť a v tmavohnědých vlasech mu svítí jeden pramen rudý jako krev. Jako všichni Spoutaní, které jsem kdy viděla, je i on *krásný*. Má tmavohnědé oči a ostře řezanou tvář mu lemuje strniště. Ale…

Zrychlí se mi tep, když si prohlížím tetování, která mu pokrývají celý krk i ruce. Mě jen tak něco nevyděsí, ale tohle? *Utíkej*, křičí ve mně jakýsi živočišný, sebezáchovný hlásek. *Nebezpečí!*

Dokonce i my, obyčejní smrtelníci, víme, co ta tetování znamenají. Smrt.

A když jich má člověk tolik, že ho halí jako plášť…

Musel jich zabít stovky. Klidně i víc.

Monstrum. Ten chlap je zatracený psychopat. Stroj na zabíjení.

Pohledem zabloudím k jeho obličeji, a když se naše oči setkají, zhoupne se mi žaludek. Ten Spoutaný muž si mě zdálky zlostně měří. Rty mu zvlní pohrdavý úšklebek. Možná mám strach z něj vepsaný do tváře.

Odvrátím oči.

V mohutných vlnách z něj vyzařuje moc. Ať je to kdokoli, zaujímá v králově vojsku důležité místo. Na někoho tak mladého by to byl obdivuhodný výkon… kdyby zároveň nepůsobil tak děsivě.

Spoutaný se zkušenou grácií seskočí z divokého pravlka. Na muže tak obrovského se pohybuje nesmírně ladně. Dvěma rychlými kroky dojde ke smrtelníkovi připoutanému k jeho vlkovi.

Jednou rukou ho zvedne ze země a ukáže všem svou nadlidskou sílu. Možná mu pomáhá pravlkova magie, kdo ví.

„Tento muž," zvolá hřmotným, hlubokým hlasem, který se nese ozvěnou nad umlčeným davem, „je dezertér z fronty! Krále hluboce uráží každý, kdo si dovolí opustit své druhy ve zbrani. Přijímáš svůj trest?" obrátí se k muži.

„Ano," zamumlá obviněný rozpraskanými rty.

Jezdec pokračuje. „Dnes jsme ho přivedli sem, aby se obyvatelé Sturmfrostu dozvěděli, jaký trest stihne každého zbabělce."

Pozvedne muže výš a já najednou vím, co se stane. K dezertérům necítím žádnou zvláštní lásku, a k tomuhle hajzlíkovi už vůbec ne. Ale tohle není nic pro oči mojí sestřičky.

„Zakryj si uši," přikážu jí šeptem a Saela poslechne. Já jí rukama přikryju oči a přitisknu její rozehřáté tělíčko k sobě.

Jezdec volnou rukou tasí dýku a rozřízne muži břicho od pupku až ke krku. Trhnu sebou, když uslyším jeho zmučený křik, který se odráží od budov na náměstí. Dav s hrůzou sleduje, jak Spoutaný noří ruku do dezertérova břicha a vytahuje jeho střeva. Ten muž je překvapivě pořád ještě naživu, vydává bolestné, vrčivé zvuky, na rtech se mu tvoří bublinky krve a její pramínky mu stékají po bradě.

Spoutaný předhodí dezertéra svému vlkovi. Ten ho mocnými čelistmi zachytí v letu a upustí ho před sebe na zem. Popadne do zubů jeho krk a jednou, dvakrát s ním zatřese. Muž – teď už jen mrtvola – se už nehýbe.

Pravlk hoduje na jeho těle, čumák celý zbrocený od krve.

Přinutím se dívat tak dlouho, jak jenom dokážu. Jsem rozhodnutá vpálit si tenhle obraz do mozku, tohle si chci zapamatovat na celý život. Chci si pamatovat tu absolutní a zkurvenou chladnokrevnost, s níž jednají Spoutaní, i to, jak nespravedlivě osud rozdal karty nám ostatním.

Nakonec se mi z toho pohledu začne převracet žaludek a já se odvrátím, jen abych se očima znovu setkala se Spoutaným, s tím brutálním maniakem.

Pozoruje mě. Říkám si, jestli při pohledu na to, jak se před ním lidi ním choulí strachem a bolestí, náhodou necítí rozkoš. Jestli ho to zkrátka nebaví.

Zvednu bradu výš. *Já se tě nebojím, ty hajzle,* vysílám k němu neslyšně, přestože se mi třesou ruce a jeho nepokrytá, neochvějná krutost mnou otřásla až do hloubi duše.

V jeho temných očích nevidím ani sebemenší jiskřičku citu.

Naším nepřítelem jsou možná Siphonové, ale já jsem si jistá, že pravou tvář zla nosí tento muž.

3

S Igorem se nám podařilo dát dohromady asi tucet zájemců o trénink z řad Saeliných kamarádů a našich sousedů, což je dobrý začátek. Během pár dnů už s nimi jedeme podle rozvrhu a scházíme se odpoledne, sotva přivedu Saelu ze školy domů.

Právě teď mnou cloumá soucit. Pozoruju klučíka o pár let mladšího než moje sestra, jak se tváří napřed hroutí do prachu. Takové pády bolí, ale pro jeho mladé tělo to samozřejmě nic není. Vyskočí zpátky na nohy jako zajíc a kření se, celý natěšený na další pokus.

A tvrdé údery nejsou to jediné, z čeho se musí vzpamatovávat. Stalo se to včera večer.

„Který to byl?" ptá se mě Igor a jde ke mně, aby mohl ztišit hlas.

„Tamten – ten čahoun, jmenuje se Timun." Ukážu na ně. Timunovi je dvanáct a jeho tělo právě zachvátil další růstový spurt. Vypadá, jako by ztratil přehled o tom, kde jeho tělo končí a kde začíná.

Včera večer se ho pokusil unést Lapač, ale Timun se ubránil. Použil malý kuchyňský nožík, který mívá v noci hned vedle matrace, a taky pár únikových triků, které jsme ho naučili.

Jeho máma s ním dnes ráno přiběhla ke mně domů, aby mi to mohl osobně odvyprávět. Nepamatuju si, kdy naposledy jsem cítila podobné štěstí jako v té chvíli, kdy jsem na tváři paní Sulvanové viděla výraz bezmezného vděku. A věděla jsem, že jsem pomohla zachránit její dítě.

„Doufám, že jsi na sebe hrdá," zamumlá Igor a já zrudnu.

„Škoda, že tomu sviňákovi neviděl do tváře," pronesu s lítostí. „Jasně, byla tma a on měl zakrytý ksicht…"

„Hmmm," odtuší Igor a oba Timuna mlčky pozorujeme. Vesele se válí na zemi s dalšími dvěma kluky. Trénuje únikové manévry, jako by na hrůzu včerejší noci docela zapomněl.

„Jo, holka, v tomhle jsi fakt skvělá," zabručí Igor nakonec. Ten vzácný kompliment mě vyvede z míry natolik, že marně hledám nějakou ironickou poznámku, kterou bych to shodila. „Klidně bys za to mohla brát prachy, chápeš?"

„Od koho? Od těch dětí? Jejich rodiče sotva vyškrábnou stříbrňák na nový šaty, když z těch starejch vyrostou."

Igor se zasměje. „Ale ne, myslel jsem třeba v Severní čtvrti, kde rodiče pár drobáků dohromady dají." Chvíli přemýšlí, než pokračuje. „I v těch lepších částech města už začíná být nebezpečno. Vsadím se, že tamní rodiče by byli rádi, kdyby jejich děti někdo naučil, jak se bránit."

Odtrhne se od plotu a protáhne se. Slyším, jak mu při pohybu křupe v zádech a krku.

„No, jenom to promysli. Možná by ti to pomohlo dostat se z toho vedra a vlhkýho vzduchu v prádelně."

Jistě, nápad to je. Přikývnu a otočím se, abych zavolala na děti.

„Tak jo, skvělá práce, parto," pochválím je, když se shromáždí v kroužku kolem mě. Zvedají ke mně pozorné tvářičky. „Vidím, že jste si to, co jsme se učili posledně, fakt procvičovali."

Odmlčím se a prohlédnu si ten tucet dětí, které se sešly na plácku, jemuž se nadneseně říká školní stadion. Většina z nich je až moc vyzáblá. Jistě by jim prospělo jídlo denně navíc, nebo i tři. Mnohé náznaky naopak svědčí o láskyplné péči rodičů, drobnosti jako spravené díry na oblečení, zalátané záplatou ve tvaru srdíčka, jako ta, kterou má šestiletá Sami na levé nohavici u kalhot.

Mávnu na Saelu, aby přišla dopředu, a oznámím: „Teď vám předvedeme pár nových chvatů, které můžete využít, když vás útočník chytí zezadu."

Saela hrdě vystoupí před ně a napřímí ramena. Její sebevědomí mi vyloudí úsměv na tváři.

„Jsi připravená jim ukázat, co jsme spolu zkoušely?“ zeptám se jí tiše, aby to nikdo jiný neslyšel.

„V pohodě, připravená jsem od narození,“ odfrkne Saela a protočí panenky.

„Teď se všichni dobře dívejte,“ vyzvu je.

Se Saelou o pár kroků couvneme, aby nás všichni bez potíží viděli. Postavím se za její záda a pak rychle vyrazím dopředu, popadnu ji a omotám svoje dlouhé paže kolem útlého těla. Ruce teď má bezpečně přilepené k bokům. Váhá jen chviličku, ale pak zopakuje sérii pohybů, které jsme spolu trénovaly posledních několik dní doma.

Celá se mi v rukou zhroutí, až na hrudníku cítím mrtvou váhu jejího těla. Vtom Saela sklouzne dolů a já ji najednou musím sevřít pevněji, čímž získá pár cenných vteřin k provedení svého manévru.

Podpatkem boty mi dupne na nohu – trochu prudčeji, než je pro účely demonstrace nutné, takže moje bolestné zavytí zní fakt přesvědčivě.

Jakmile pozná, že bolestí rozptýlila moji pozornost, trhne rukama směrem od boků, čímž znovu uvolní moje sevření, načež z něj vyklouzne a spodem opustí kruh z mých paží. Předstírá, že utíká pryč, a děti nadšeně jásají.

„To bylo super, Sae,“ pochválím ji a přidřepnu, abych si přes botu promnula pohmožděné chodidlo. „Možná ses snažila i o trochu víc, než bylo nutný, že jo?“

Saela se hihňá.

„Tak fajn. Všimli jste si, jak proti mně využila svoji vlastní váhu?“ Hlavy přikyvují na důkaz, že většina z nich základní princip pochopila. „Někdy je výhoda, když je člověk malý. Útočník může předpokládat, že jste tak slabí, že se nezmůžete na odpor. Anebo to taky můžete předstírat.“

„Jako ty tuhle v ringu!“ křikne nadšeně jeden z mladších náctiletých kluků.

Naoko přísně si ho změřím. „To se podívejme, co ty o tom můžeš vědět?“

Další děti se začnou pochechtávat. Zápasnická aréna není nic pro děti, to ovšem některým drsnějším otcům vůbec nebrání, aby své syny brali s sebou, ačkoli na to jsou podle mého názoru ještě moc malí.

„Tak, a teď vy!“ Rozpočítám je do skupin po třech tak, aby se vystřídali a nikdo nebojoval se stejným partnerem jako minule. Trénujeme, dokud se slunce nezačne sklánět k obzoru. Kdybych děti ještě chvíli zdržela, zmeškaly by doma večeři, a to si nikdo z nich nemůže dovolit.

Když skončíme, vezmu Saelu kolem ramen a společně se vydáme k domovu. Vypráví mi, jaký měla den, něco o tom, že jim při matematice vběhla do třídy myš. Jen obtížně se však soustředím na to, co říká. Hlavou mi pořád ještě vrtá ten Igorův nápad.

Je možné, že má pravdu? Mohla bych svoje zápasnické schopnosti využít i k něčemu lepšímu než jen k drsné večerní zábavě, z níž si odnáším krvavé šrámy? Co kdybych si díky nim vydobyla jednosměrný lístek pryč z téhle omšelé čtvrti?

O pár dní později spěchám z tréninku, abych doma všechno připravila na Leeho návštěvu. Před pár měsíci začal každých čtrnáct dní chodit ke mně, když se zdálo, že mámino zdraví se zhoršuje a já už nechtěla nechávat Saelu přes noc samotnou.

Teď naše schůzky u večeře – ve společnosti mojí rodiny – patří k těm vzácným okamžikům, kdy se vidíme mimo arénu.

Než ovšem stihnu doběhnout k domu, všimnu si, že Lee právě zahýbá do naší ulice. Zastavím se a… jen se dívám.

Je o pár roků starší než já a taky vyšší, což jako vysoká žena oceňuju. Štíhlý, ale svalnatý. Dnes večer není v uniformě kurýra, ale pod kabátem má modrou tuniku, díky níž vyniknou jeho modré oči. Na tváři mu probleskují odlesky záře z pochodně na stěně domu a já bezostyšně obdivuju jeho ostře řezané čelisti a lícní kosti.

Lee si všimne, že se na něj dívám, a usměje se. Křivka jeho plných rtů hodí zápalnou bombu do mých útrob. Je tak strašně *hezký*!

„Nesu ten chleba, co tvojí mámě posledně tak chutnal," hlásí místo pozdravu, a když dojde ke mně, podá mi balíček. Ještě je teplý.

„Díky," odpovím. Jeho pozorné gesto mě dojímá. „Chtěla jsem ti říct, ohledně mojí mámy…"

Naše poslední kontrola u doktora tento týden byla zatím nejdrsnější ze všech. Když jsem mu popsala, jak se máma poslední dobou chová, zjevně ho to znepokojilo. Navíc byla během celé návštěvy úplně mimo, duchem nepřítomná a mluvila z cesty. Doktor už ale nemohl udělat víc: podle něj už teď dostává maximální dávku léků.

Taky se prý mám připravit na to, že v budoucnu bude taková pořád.

Lee mě trpělivě pozoruje a čeká, co ještě mu povím.

„Prostě, poslední dobou je na tom dost blbě," dodám nakonec chabě. Už se mi nechce podrobně líčit její poslední fantasmagorické představy.

„To mě fakt mrzí, Meryn," řekne Lee měkce. „Vím, jak je pro tebe těžký vidět ji v tomhle stavu."

Obejmu ho, zavřu oči, čelo si položím na jeho rameno a nechám se konejšit jeho pevnou, vřelou náručí. Nikdy naši rodinu ani to, co se u nás děje, nesoudil. To je jeden z důvodů, proč ho miluju. Zvedne ruku, aby mi odhrnul vlasy z tváře. Na krku cítím jeho horký dech.

Zuby mi jemně stiskne kůži. Zachvěju se, přivinu se k němu těsněji a v podbřišku se mi rozlévá horkost.

„Jestli toho nenecháš, tak budeme dneska bez večeře," zakrákám ochraptělým hlasem.

Teatrálně vzdychne a odtáhne se, jen mi rukou zastrčí vlasy za ucho. „Jak chceš." Pokyne k našim dveřím. „Až po tobě."

Když otevřeme, na okamžik se zarazím. Natolik je pro mě pohled, který se mi naskytne, nezvyklý: moje máma vaří. Tohle nedělala už… ani nevím, jak dlouho.

Tázavě zvednu obočí směrem k Saele, která sedí za kuchyňským stolem a zabývá se řadou číslic na psací tabulce – vzpomenu si, že se připravuje na zítřejší test.

Saela s úsměvem krčí rameny.

„Mami!" skloním se k ní a dám jí pusu na tvář. Usměje se na mě.

„Za co to bylo, zlatíčko?“

„Jen tak.“ Těžce polknu. „Víš… to jídlo voní báječně, mami.“

Dopadne to na mě jako kladivo, to vědomí, že v poslední době jsem ji tak zřídkakdy viděla při smyslech, že mi to najednou připadá divné, skoro nenormální. Sevře se mi srdce a obrátím se k Leemu, abych se trochu sebrala. „Podej mi ten bochník,“ řeknu příkře. „Nakrájíme ho. Bude se skvěle hodit k…“

S tázavým pohledem se otočím zpátky k mámě.

„Nejmilejší tátovo jídlo – dušená ryba, jak si ji vždycky přál.“ Máma dál klidně míchá vařečkou voňavou omáčku, jako by ani nevnímala ticho, které se v místnosti rozhostilo, zatímco my dvě se Saelou zpracováváme tu převzácnou zmínku o tátovi.

Lee se podívá z jedné na druhou, pak dojde ke kredenci, vytáhne z dřevěného držáku nůž a z pytlíku čerstvý chleba. „Posaď se, Meryn.“

Zhroutím se do židle vedle Saely. V chodidlech mi bolestně tepe. Byla jsem na nohou skoro celý den. Zavřu oči. Vychutnávám si vůni jídla a teplo linoucí se od sporáku a z krbu na druhé straně místnosti.

Saela mi kouskem křídy ťukne do čela. „Prober se, ségra.“ Zasměju se, otočím se k ní a popadnu tabulku, abych se podívala, na čem to pracuje. Povídáme si o tom, jaký dnes měla ve škole den, ale já poslouchám jenom jedním uchem, protože druhým sleduju mámu a Leeho, kteří se činí bok po boku.

Srdce mi roztaje a pak okamžitě zaškobrtne. Tohle je až moc normální.

Snažím se potlačit myšlenku, že to dlouho nepotrvá, a prostě si jen užívat pohodu.

Když se usadíme ke stolu, Saela zasype Leeho otázkami na Město Spoutaných – čtvrť na odvrácené straně hradu, kde žijí jen Spoutaní a jejich rodiny. Hoří zvědavostí už od chvíle, kdy jsme je před pár dny viděly pochodovat ulicemi.

Právě si maže máslem krajíc chleba, který Lee přinesl, ale oči nespouští z jeho tváře. „Takže tys ho viděl? Město Spoutaných?“

„Jo, zdálky. Ale z horních pater hradu je vidět velká část.“

„Jak to tam vypadá?“ Opře si bradu o ruce a fascinovaně poslouchá.

Lee chvilku váhá, než odpoví. „No, víš, hlavně je jasný, že ho stavěli pro Spoutaný a pro jejich vlky. Všechny ulice jsou širší, aby se v nich pravlci mohli pohodlně míjet a přitom si nepocuchali frizúru.“ Natáhne se a pro názornost jí rozcuchá vlasy.

„Vídáš vlky z hradu?“ ptá se Saela bez dechu, příliš zaujatá, než aby ji jeho otcovské gesto nazlobilo.

„Někdy,“ přikývne Lee. „A jednou jsem na vlastní oči viděl i pravlčí štěně, věřila bys tomu? Dokonce i jejich mláďata jsou obrovská. Většinou je chovají mimo hlavní město, protože v tom věku si ještě chtějí hrát a neuvědomují si, jakou škodu můžou napáchat. Jen si to představ, zvířecí mládě velké jako kůň.“

Saela se prudce nadechne. „Vsadím se, že jsou *strašně* roztomilí!“

Lee se na mě podívá, protočí panenky a já se rozesměju. „Asi jí nedochází, že jsou to nebezpečné vlčí potvory, co mají tesáky dlouhé jako tahle lžíce,“ pronese napůl šeptem a pro ilustraci zvedne svůj příbor.

Máma před každého z nás postaví misku s jídlem, a právě v tu chvíli se v ní začne odehrávat změna. Oči jí pohasnou a ona má najednou zase ten zastřený výraz, který tak nenávidím. Miska, kterou drží v ruce, se roztřese a na podlahu šplouchá vývar a padají kousky zeleniny. K mému zděšení upře oči na Leeho a začne zase blábolit.

Vezmu jí misku z ruky dřív, než stihne vylít úplně všechno, a postavím ji na stůl. Srdce mi bije jako splašené.

„Nocturn je v pasti,“ zasyčí máma a z jedu, který jí odkapává z hlasu, mi naskakuje husí kůže. „On je v pasti, a až se osvobodí, roztrhá na cucky celý svět!“ Máma se vrhne k Leemu a tahá ho za tuniku. Už ji viděl, když měla halucinace, ale ještě nikdy se nezaměřila na něj. Po tváři jí přeběhne stín agrese.

Všechno bylo tak dokonalé, ale samozřejmě to nemohlo vydržet. Tyhle zvraty už by mě neměly překvapovat, ale přesto… zase jsem si dovolila doufat. Cítím cosi palčivého za očima.

„Mami,“ oslovím ji ve snaze upoutat její pozornost a snad ji i uklidnit. U bohyně, co si asi tak pomyslí Lee? Jenže to ji jen víc podráždí.

„A *ty!*“ vykřikne a stočí divoké oči ke mně. „Ty vůbec nejsi tam, kde máš být!“

Zvedne ruku a pokusí se mě uhodit, ale já ji chytím za zápěstí a pevně držím. Po hubeném předloktí jí sklouzne stříbrný zásnubní náramek, který jí daroval táta a který nikdy nesundává. Bráním jí v jakémkoli pohybu a ona sebou smýká.

„Promiň,“ mumlám směrem k Leemu a tváře mi hoří studem. Nemůžu se na něj podívat. Nesnesla bych pohled na hrůzu, která se mu nepochybně zračí ve tváři. „Hned jsem zpátky.“

Pak mámu napůl vedu, napůl nesu ven z kuchyně,

„Proklínám tě! Slyšíš?“ nepřestává nadávat, zatímco ji vleču pryč.

Za sebou slyším, jak Saela vyskakuje od stolu a bere hadr na podlahu. Bojím se otočit, abych neviděla, jak se tváří Lee. Vždycky bral naše trampoty s mámou a jejím zdravím s laskavostí, ale v takovém stavu ji až dodneška nezažil.

Vedu mámu krátkou chodbičkou do postele. Naštěstí se nechá uložit bez protestů a pod přikrývku vklouzne s prázdným výrazem v obličeji.

„Mami,“ oslovím ji, ale pak najednou nevím, co říct, aby to mělo nějaký smysl. „Tady máš, vezmi si medicínu,“ dodám nakonec a ze stoličky u její postele, která slouží jako noční stolek, zvednu lahvičku.

Hustý sirup odporně páchne, je to hořký, čpavý odér. Neumím si představit, jak asi chutná, ale matka si ode mě poslušně vezme lžíci, a jakmile ho polkne, otočí se ke zdi. Dál si pro sebe mumlá nadávky a kletby.

Mlčky se posadím na matraci vedle ní. Jsou v ní hrboly, už dávno jsme měly pořídit jinou, ale nemáme na to peníze.

Opatrně zvednu ruku a pohladím mámu po paži. Hladím ji, dokud se z ní nevyplaví napětí. Konečně začne pravidelně dýchat.

Přitom se snažím uklidnit svůj vlastní dech a pořád dokola si v duchu opakuju, že ona si nemůže pomoct, že se přece nerozhodla, že bude taková. Občas si to potřebuju připomenout – a dneska to potřebuju víc než jindy.

Ze všeho nejvíc mě – jako osten zabodnutý v hrudi – pálí bolestné vědomí, jak naivní jsem byla, když jsem doufala, že nás čeká „normální“ večer.

Teď je pro nás normální tohle.

Zhasnu lampu a po špičkách se vykradu z pokoje. Nechci ji vyrušit, doufám, že bude spát a dovolí nám strávit zbytek večera v klidu a míru. V té chvíli se nenávidím za to, že si přeju, aby nám máma dala pokoj, ale ten pocit rozhodně potlačím.

Opatrně nakouknu zpátky do obývací místnosti a vidím, že Saela a Lee nechali na stole talíře s nedojedenou večeří. Přitáhli si židle k sobě a Lee jí předčítá nějakou legendu o bozích, co zmírají nešťastnou láskou. Sedí přitulená k němu, zcela ponořená do příběhu.

Napětí v mém těle povolí. Přejdu k nim a sednu si na podlahu k jejich nohám.

„Tu bohyni umí úplně nejlíp Meryn," hlásí Saela hrdě. „Meryn, další část musíš číst ty!"

„Tak jo, ale už jen jednu kapitolu, pak se ještě musíš doučit tu matematiku a hajdy do postele," odpovím a zasměju se, protože Saela nešťastně zaúpí.

„Bohyni zamkli do věže a nikdo neměl ani tušení, že tam je," pustím se do čtení. Slova a věty Saelina oblíbeného příběhu mi znějí povědomě. „Věděla, že má-li uniknout, musí najít způsob, jak to učinit sama…"

Když uložíme Saelu do postele, doprovodím Leeho ven, abychom se rozloučili. Otočí se ke mně s vážnou tváří. Na obavami stažené obočí mu padají vločky sněhu. „Meryn, jak často se to stává?"

Vzdychnu a hlavu mu opřu o hrudník. Hladí mi rukama paže. „Myslíš ty halucinace? Každý den."

Lee mi sevře bicepsy a já se mu podívám do očí. „O halucinacích nemluvím a ty to víš."

S námahou polknu a odvrátím pohled. Ta žena uvnitř – ta, která se mě pokoušela uhodit – nebyla moje máma. Vždycky jsem Leemu bez příkras líčila, s čím vším bojuje, a on to už mnohokrát viděl na vlastní oči, ale nikdy jsem mu neprozradila, že bývá i agresivní. Měla jsem pocit, že kdybych to vyslovila, zradila bych tu mámu, kterou byla dřív.

Možná přišel čas přijmout, že tahle osoba je definitivně pryč.

A pak tu je ta druhá věc, kterou před ním tajím – to, co mě každou noc mučí ve snech. Že moje babička trpěla stejným šílenstvím a její matka taky. Že to šílenství mi proudí v krvi, číhá ve stínech a čeká na příležitost, aby mě stáhlo s sebou do hlubin.

„Mám to pod kontrolou, však jsi viděl," zamumlám.

„Nedělám si starosti o tebe. Ty to očividně zvládáš. Ale co Saela? Pro ni už tady není bezpečno. Co když se něco přihodí, když tu zrovna nebudeš?"

Žíly mi naplní jed frustrace. Zvednu k němu oči a ze všech sil se snažím potlačit slzy, které se mi tlačí zpod víček. Vím, že má pravdu, ale…

„A co mám asi tak dělat, Lee? Nechat mámu, ať se o sebe postará sama, a odstěhovat se se Saelou pryč? Z čeho bych zaplatila dva nájmy? A kdo by dával na mámu pozor, kdybych tu nebyla?"

„Nastěhujte se ke mně," odtuší. „Já se o vás postarám. Tvoje máma může zůstat tady a spolu ji budeme pravidelně navštěvovat."

Vyhrkne ze mě překvapený smích. „A jak si to představuješ? Máš úplně maličký byt. Tři bychom se tam přece nevešli."

„Tak půjdeme jinam, najdeme něco většího. Nebo tam přestěhujeme tvoji mámu a ty, já a Saela zůstaneme tady. Něco vymyslíme, kotě. Chci jen ochránit tebe a tvoji sestru. Tak mi to dovol."

Slzy mi teď už tečou proudem, v mrazivém zimním vzduchu cítím jejich horké pramínky na tvářích. Hruď se mi svírá a já mám najednou pocit, že nemůžu dýchat. Jak je to dlouho, kdy nám naposled chtěl někdo doopravdy a upřímně pomoct? Kdy někdo opravdu chápal, v jaké jsem situaci, a nabídl mi řešení?

Ne, tohle je mnohem víc – on mi ho nabízí a trvá na tom, abych ho přijala.

Odkud se vlastně vzal tenhle chlap, který dokáže moje srdce rozehřát tak, až celé taje? Dala bych slunce, nebe i božské světlo za to, abych ho nikdy nemusela ztratit.

Obejmu Leeho pažemi kolem krku a přitáhnu ho k sobě. Zoufale chci cítit jeho rty. Stáhne mě s sebou dozadu za roh, do úzké uličky,

která kolmo ústí do naší ulice. Nejsou tu pouliční lampy, takže můžeme splynout se stíny. Nejbližší možná alternativa soukromí.

Udýchaná doklopýtám ke zdi za mými zády a Leeho vleču s sebou, dokud mě svým tělem nepřitiskne k tvrdému kameni a já neucítím jeho horkost a pevné svaly.

Když se naše rty setkají znovu, náš polibek už není něžný, ale žádostivý. V tom roztouženém víru líbání se celá ztrácím. Rukama ho obejmu v pase a prsty se zanořím pod opasek, dokud se jejich ledové špičky nedotknou horké kůže.

Lee mi do pusy zavrní. Drsně mě tiskne ke zdi a já cítím jeho neodbytnou tvrdou erekci. Pohybuju boky proti němu a s rozkoší poslouchám, jak sténá. Dychtivě mi z kalhot vytáhne lem tuniky, jednou rukou mi pevně sevře bok a druhou klouže po mojí hladké kůži vzhůru až k ňadru. Vezme ho do ruky. Jeho prsty a moji bradavku teď dělí jen tenká vrstva látky.

Celým tělem mi proudí žár. Přeruším polibek a podívám se na něj. Jako bychom k sobě navzájem vysílali tiché *pojď, posuneme tohle celé o kus dál.*

„Ještě máme o čem mluvit," připomene mi.

„Jasně," souhlasím. „Později."

Znovu mě tvrdě políbí a nasaje do úst můj spodní ret, až zaúpím rozkoší.

Moje hledající prsty konečně najdou, po čem toužily. Sevřu jeho těžký, vzrušený penis v dlani a přes kalhoty ho hladím. Přerušíme polibek a Lee s těžkým oddechováním přitiskne svoje čelo k mému.

„Půjdeme ke mně?" Je to napůl otázka, napůl rozkaz, a *u bohyně*, kéž bych jen mohla! Měsíční lektvar proti početí jsem si koupila, když jsem v lékárně vyzvedávala medicínu pro mámu. Ale…

Nechci nechávat Saelu přes noc samotnou, zvlášť teď, když jen pár bloků odtud unesli Leesu.

Jen to pomyšlení ve mně zadusí i tu nejžhavější touhu.

Tvář má ještě zrudlou od našeho mazlení a vlasy rozcuchané. Ucítím osten lítosti, jenže vím, že dokud se neujistím, že je Saela v pořádku, stejně na nic jiného nedokážu myslet.

„Někdy jindy. Hele, měla bych běžet, ale budu uvažovat o tom, co jsi mi navrhl, a… nějak to společně vymyslíme, aby to fungovalo."

„Dobře," odpoví a věnuje mi poslední pusu na rozloučenou.

Vrátím se do domu, pečlivě zavřu na závoru a pak spěchám do pokoje, který obývám se Saelou. Otevřu dveře a přitom se zachvěju v průvanu.

To je divné. Tady by průvan být neměl.

Pohledem střelím směrem k oknu. Je otevřené a dovnitř proudí ledový vzduch zvenčí. Srdce mi prudce buší, když běžím k Saelině posteli.

Je prázdná.

Saela je pryč.

4

Tohle nemůže být pravda.

Upírám na prázdnou postel bezvýrazný pohled a myšlenky mi víří v divokých kruzích. Tělo mi zaplavuje ledový chlad.

Saela. *Saela!*

Zavřu víčka, počítám do deseti a znovu je otevřu, jenže postel dál zeje prázdnotou a otevřeným oknem dovnitř pořád proniká mrazivý průvan.

Musí existovat nějaké vysvětlení. Jak se sem mohli dostat, zatímco jsem stála před domem na ulici? Jak by mi mohlo uniknout, že někdo vchází dovnitř?

A co Saela? Jistě by se bránila, jak jsem ji to naučila. Nenechala by se unést bez povyku.

Moje sestra ne. *Moje Saela.*

Možná, že zašla za mámou! Moje znehybnělé tělo okamžitě ožije. Sprintem vyrazím z pokoje a proběhnu chodbičkou k máminým dveřím. Rozrazím je, horečně pátrám v setmělé místnosti… ale není po ní ani stopy.

Máma se rozespale posadí a mžourá na mě, ale já to nedokážu říct. Neumím to vysvětlit.

Prohledávám koupelnu.

Obývací pokoji a kuchyň.

Není tu. Zato její kabát i boty tu zůstaly, pečlivě uložené u vchodových dveří. Ochromeně na ně zírám, pak se otočím a zamířím zpátky do našeho pokojíku.

Když vykloním hlavu z okna, mělce a zrychleně dýchám. Začalo drobně sněžit a můj dech tvoří v mrazivém povětří bílé obláčky. Dívám se doleva a doprava, podrobně studuju každý kout ulice a toužím, aby moje oči v té chladné temnotě objevily aspoň droboučkou stopu. Nikde však není sebemenší stopy po tom, co se stalo. Ani v uličce vedle domku se nepohne jediný lístek.

Chystám se otočit zpátky do pokoje, když vtom moji pozornost upoutá cosi, čeho jsem si předtím nevšimla. Na dlouhé třísce odštípnuté v rohu okenního rámu je zachycený malý kousek bílé látky.

Dokonale odpovídající Saelině noční košilce.

Hroutím se na podlahu. Slyším hlas, jakési lkaní. Po chvíli pochopím, že vychází z mých vlastních úst. Třesu se. Bouchám hlavou o zeď za zády a topím se v drásavé bolesti.

Buďto Saela nenápadně, jen v košilce a uprostřed noci vyklouzla ven… anebo ji někdo unesl.

Zatímco já sama postávala venku ve sněhu a společně s Leem spřádala plány na lepší budoucnost, moji sestru někdo odnesl do noci.

Přestože moje mysl to dál odmítá, tělo začíná reagovat. S prásknutím zavřu okno, obuju si boty, hodím na sebe kabát a vyběhnu do tmy.

Lee musí ještě být poblíž, odešel teprve před chvílí. Zahnu doleva, kudy chodívá do Severní čtvrti, a běžím jako o život. Za pár minut před sebou zahlédnu jeho rozložitou postavu, jak rázně kráčí ztichlou ulicí.

„Lee!“ křičím. Otočí se. Tvář se mu rozzáří, když mě uvidí, ale okamžitě zvážní, jakmile zachytí moji paniku.

Běží mi vstříc, obočí stažené obavami, a chytne mě za paži. „Meryn, co se…“

„Saela!“ vyhrknu a přerývaně oddychuju. Právě teď mi vyslovení jejího jména působí fyzickou bolest. „Když jsem se vrátila dovnitř, nebyla tam.“ Myšlenky se mi už zase řítí do propasti ve zběsilé spirále. *Ne, ne, ne, ne, ne…!*

Lee mi sevře paži pevněji, jako by mě chtěl ukotvit, přenést zpět do této chvíle. „Budeme ji hledat," prohlásí. Vyzařuje z něj klid a přirozená autorita. Ochabnu mu v náručí. „Vyrazíme zpátky, do vaší čtvrti, a začneme tam. Probudíme sousedy. Určitě ji najdeme, Meryn. Nemůže být daleko."

Nevysloví nahlas žádný z mých děsů. To jediné logické vysvětlení: někdo ji unesl.

Čas jako by se rozevřel a prázdnotou poskočil kamsi dopředu.

Soustředit se a vnímat začnu až před Igorovými dveřmi, když na ně tluču pěstí. „Igore!" křičím a napůl přitom vzlykám. Znovu a znovu volám jeho jméno a rukama buším do dřeva. Na rameni cítím Leeho konejšivou ruku.

Po obou stranách Igorova domu se na škvírku pootevřou dveře a sousedi obezřetnými pohledy zjišťují, nač ten rozruch. Jedna žena, bývalá učitelka mojí sestry, mě pozná a vyjde ze dveří jen v noční košili a botách, zabalená do tlusté šály. „Meryn? Jsi to ty?"

Vtom se rozletí Igorovy dveře a na prahu se s ustaranou tváří objeví on a jeho žena Prina. V podbřišku se mi zase otevře propast a útroby se mi sevřou, jako by mě s sebou strhl bouřlivý vír.

„Jde o Saelu," vypravím se sebe. „Ona… někdo ji unesl."

„Musíme ji hledat," skočí mi do řeči Lee. „Můžeš nám pomoct? Kdyby sis vzal severní část čtvrti, my můžeme prohledat západní konec a pak projít i Centrální tržiště."

Igor udělá dva dlouhé kroky dopředu a já sebou překvapeně trhnu, když mě sevře do náručí. „Meryn," zvolá a ty dvě slabiky vydají víc než celý román. „Samozřejmě, že vám pomůžeme!" Já ovšem slyším i to, co neříká.

Vytrhnu se mu. „Ne! *Ne.* Není pozdě! Nemůžeme to vzdát…"

Igor už má na sobě kabát a boty. Přidává se k nám Saelina učitelka, která si přes noční košili natáhla kalhoty. „My přece nic nevzdáváme, Meryn. Jsme tady, s tebou."

Vzadu v krku mě pálí. Slepě se rozhlížím kolem sebe a v hlavě mám prázdno. „Musíme…"

„My si s Meryn vezmeme bloky na západ odtud," opakuje Lee, když nejsem schopná dokončit větu. „Můžete vy dva začít prohledávat severní konec?" Popadne mě za paži a táhne mě s sebou.

Zpátky k bdělosti mě proberou ledové polibky sněhových vloček na tvářích. Začalo sněžit hustěji, napadne mě bezděčně.

Lee a já nejdřív klušeme, pak běžíme, odkrajujeme ulici za ulicí, uličku za uličkou a křičíme Saelino jméno. Ulice jsou touhle dobou pusté s výjimkou několika opelichaných krys a jednoho ubohého toulavého psa, který nás ze skrovného úkrytu pod čísi verandou sleduje, když ho míjíme. Pod podrážkami bot mi křupou rozbité sklo a zmrzlý sníh, ale hustá opona snášejícího se sněhu tlumí každý zvuk. Ulice pokryté bílými závějemi působí přízračně a pustě.

Asi tak po hodině hledání se zastavíme, abychom popadli dech.

„Možná bychom se měli…"

„Rozdělit?" doplní mě okamžitě Lee. Přistoupí blíž a vezme mi tvář do dlaní. „Tak bychom prohledali větší plochu. Ale… Meryn, jak ti…"

Jeho ustaraný pohled na mě působí jako červený hadr. Prudce se od něho odvrátím.

„Mně je fajn. Jen běž. Měl bys to vzít směrem k Centrální. Možná, že šla tam… Ráno přijď ke mně domů, řekneš mi, cos našel, jo?" Nečekám, až mi potvrdí, že bude postupovat podle instrukcí, a bez dalšího ohlédnutí vyrazím sprintem k další uličce.

Nutím se do stále rychlejšího tempa. V každé ulici záměrně kličkuju z jedné strany na druhou a prohlížím každý kout, každý stín, každé místečko, kde by mohla být. Zakazuju si poslouchat ten tenký hlásek v mé hlavě, který mi říká, že žádné z těch dětí se nikdy nenašlo. Že se s tím nedá nic dělat.

Já odmítám jen tak nečinně stát. Prostě odmítám.

O několik hodin později, s příchodem chladného, mokrého rána, se sněhové vločky pod mýma nohama mění v šedou břečku. Z okapů odkapává sazemi zbarvená voda a tvoří kaluže ve strouhách lemujících ulice. Z domů se trousí lidé mířící na časnou ranní směnu, zdaleka se mi vyhýbají a odvracejí zrak.

Svět vnímám jako v mlze a mysl mám znecitlivělou vyčerpáním. Nemám zdání, kolik je vlastně hodin, když konečně přijmu porážku a obrátím se k domovu.

Igor a Lee už jsou tam, najdu je, jak sedí na prahu. I beze slov je mi jasné, že žádný z nich nenašel po Saele jedinou stopu.

Když vcházím dovnitř, Lee se mě pokusí zastavit, ale já se mu mlčky vytrhnu. Něco mi říká, ale neslyším slova. Všechny zvuky světa se mi změnily v jakési tupé bzučení. Jdu do našeho pokoje a dveře mu přibouchnu před nosem.

Všechno je to moje vina.

Čas bezcílně plyne.

Ležím s prázdnou hlavou v Saelině posteli, zamotaná do přikrývky, která stále ještě nese stopy její vůně.

Párkrát se na mě přišla podívat máma. Je dostatečně při smyslech a chápe a uvědomuje si, co se přihodilo. Při pohledu na její schoulená ramena a uslzené, ztrápené oči se radši obrátím obličejem ke zdi.

Střídají se u nás sousedky: dělnice z prádelny, matky Saeliných spolužáků, máminy kamarádky z dávných časů, které jsem už roky neviděla. Přinášejí jídlo a chleba. Lezou ke mně do pokoje, a když s nimi odmítám mluvit, nechávají talíře na podlaze.

Pak je slyším, jak si tlumeně povídají s mámou, pokud je zrovna vzhůru. Dost často jen zase beze slova odejdou, když si jich žádná z nás nevšímá.

Nedokážu se vymanit z otupělosti. Talíře s jídlem zůstávají na podlaze nedotčené.

„Nesnědla jediné sousto," slyším mámin hlas o pár hodin, možná o pár dní později. Nemám tušení, kolik času uběhlo.

Máma promlouvá rozumně, takže se zdá, že má jasnou hlavu. Jako by ji ztráta dcery přiměla vydolovat z mozku všechny skryté rezervy.

„Přesně to samé postihlo jejího tátu po prvním roce na frontě. Když tehdy přijel, celých pět dnů nepromluvil ani slovo. Promarnil tím půlku

celé dovolenky.“ Matce se zlomí hlas a v mých útrobách se znovu rozhoří plamen výčitek.

Táta.

To on nás měl chránit. A pak nás opustil, odešel a už se nevrátil.

Saelu jsem měla ochránit já. Slíbila jsem jí to.

Moje prsty sebou škubnou směrem k místu vedle postele, kde mívám dýku. Když táta umřel, tak to občas zabíralo: způsobit si bolest, k níž jsem mohla obrátit myšlenky, cokoli, jen abych se cítila jinak. Drobný, krátký řez mi pomáhal zahnat z mysli temnotu, dokázal z ní vypudit všechny vjemy s výjimkou doteku ostří dýky na mé paži nebo stehnu.

Nedokážu však v sobě sebrat energii ani na to, abych se pohnula, natož na něco takového. Zírám do stropu a sleduju, jak zvláštně se pokojem posouvají stíny, zatímco dny přicházejí a odcházejí.

Když se zase setmí, ve dveřích se objeví Igor a nahrbí se, aby mohl projít dovnitř. „Tak už dost, Meryn.“ Jeho hlas rozčísne ticho v pokoji jako nabroušený nůž.

Na rozdíl od všech ostatních v něm není ani stopy po lítosti nebo soucitu.

„Tohle nejsi ty. Vstávej.“

Moje tělo leží v posteli jako těžký kámen. Čekám a cítím, jak se v mém nitru sváří vztek a stud. Pevně zavřu víčka. Odmítám se na něj podívat. Stojí v těch dveřích nejmíň hodinu, aspoň tak mi to připadá, ale nakonec odejde.

O něco později dovnitř tiše vklouzne Lee. Neotáčím se, nevidím ho, ale okamžitě vím, že je to on. Poznávám ho podle borovicové vůně a sebevědomých kroků.

Nic neřekne, jen si vleze ke mně do postele. Hrudí se přitiskne k mým zádům a kolena zasune do prohlubně těch mých. Vnímám teplo jeho těla a v očích mě začnou pálit slzy. Za chvíli už vzlykám. Pláču poprvé od chvíle, kdy Saelu odvlekli.

Pláču, jako bych nikdy neměla přestat, a Lee mě objímá. Když konečně přestanu, oba mlčíme. Lee jen sevře v dlani mou ruku a palcem mě hladí po hřbetě tam a zpátky.

Musela jsem usnout, protože když znovu otevřu oči, v pokoji je světlo a do tváře mě nepříjemně bodají jasné paprsky pronikající skrz okno.

Lee už tu není, ale moje ruce cosi pevně objímají: Saelin polštář. Zaostřím a všimnu si tenkého pramínku jejích vlasů, který ulpěl na látce. Jsou hnědé, jen o odstín tmavší než moje. Osamocený pramínek, lesknoucí se ve sluneční záři.

Posadím se.

Něco v okolí mého srdce se zlomilo a dostalo nový tvar. Dala jsem jí slib. Slíbila jsem Saele, že jí nikdo nikdy neublíží.

Do prdele, a já přece svoje sliby plním.

Náborové středisko armády se nachází ve Východní čtvrti, hned vedle řeznictví. *Jak příhodné*, pomyslím si chmurně, zatímco čekám, až náborář vyhledá moje příjmení ve svých seznamech.

Takové středisko byste našli v každé čtvrti, a hned byste poznali, že hradním pánům na nich záleží přece jen o trochu víc než na všem ostatním: v krbu vesele hoří pečlivě naskládaná polena a šíří kolem sebe suchý, voňavý odér, naprosto nepodobný vlhkému pachu rašeliny z našich domácích kamen. Stěny jsou oblepené papírovými tapetami, luxus, jaký se nikde jinde ve Východní čtvrti nevidí. A nábytek je sice ošoupaný a opotřebovaný, ale pořád na první pohled kvalitnější.

Prohlížím si náborářovu uniformu, stohy papírů na jeho stole, změť formulářů a rozpisů. Po rukou mu tančí odlesky světla z blikající olejové lampy, zatímco se přehrabuje v lejstrech. Jako by se ty ruce po mně natahovaly.

„Á, tady to máme," protáhne konečně. „Cooperová. Ale…" Podezíravě na mě zamžourá. „Tebe jsme do služby nepovolali. Tady se píše, že máš pečovatelskou výjimku."

Dřív nebo později do armády povolají každého s výjimkou těch, kdo se starají o nezletilé či staré příbuzné nebo mají nějaký zdravotní problém. Já takovou výjimku obdržela ještě dřív, než jsem dosáhla povolávacího věku.

Polknu těžký knedlík v krku. Táta by byl vzteky bez sebe, kdyby věděl, že jdu v jeho šlépějích. Že mám namířeno k brutální válečné linii, která ho trýznila ve všech nočních můrách.

Jenže táta tu není.

„To vím," odpovím hlasem pevným jako ocel. „Je mi to fuk. Hlásím se dobrovolně."

Je to jediný způsob. Jestli je to tak, že Lapači unášejí děti přes hranice a předávají je Siphonům, tohle je moje jediná šance, jak se dostat k Saele. Nemám peníze na to, abych sama cestovala až na frontu. Když mě tam vyšle armáda, můžu překročit hranice a pátrat po ní.

Vím, že je to narychlo spíchnutý a trochu bláhový plán, ale aspoň něco. Něco, co můžu dělat.

S náborářem na sebe zíráme, dokud souhlasně nezavrčí a něco si nezapíše do lejstra před sebou. „No, tak v tom případě…"

„Jak rychle mě můžete umístit k jednotce?"

Chlapík kývá hlavou ze strany na stranu a uvažuje. „Noví rekruti dostávají každého půl roku pozvánku k výcviku, takže obvykle mají dost času uspořádat si svoje záležitosti. Jeden výcvikový tábor začíná zrovna zítra, ale doporučoval bych počkat, dokud…"

„Dostavím se," oznámím bez váhání. „Žádám o rozkazy."

Muž na mě chvilku upírá pohled, jako by přemýšlel, jestli to myslím vážně. Něco v mém výrazu ho zřejmě přesvědčí, protože zavrtí hlavou a bouchne na papír razítko.

„Hotovo. Vítejte v Královské armádě, rekrutko Cooperová."

5

Když vyjdu ze dveří náborového střediska, vydám se rovnou za Leem. Od úst mi v mrazivém vzduchu stoupají obláčky páry. Přitáhnu si těsněji k tělu rozedraný kabát a lituju, že nemám šálu – ráno jsem totiž z domu vystřelila naplněná takovou dávkou jistoty, že jsem na zimu ani nepomyslela.

Lee ve svém malém bytě tráví jen pár dnů v týdnu, protože jinak přespává v hradní noclehárně, já ale znám jeho rozvrh a vím, že dnes by měl být doma. Moje mysl připomíná vířící vodu. Zatnu zuby, při chůzi zaměřím pozornost na panorama Severní čtvrti a usilovně se snažím nemyslet na zítřek.

Teď ještě není čas na paniku. Teď to všechno musím vysvětlit Leemu.

Severní čtvrť, která nejblíž sousedí s velkolepým areálem hradu, mi nepřipadá tak cizí jako ulice u Spoutaných, ale přesto se od Východní nesmírně liší.

Budovy jsou vyšší a silnice prostornější. Nikde žádní toulaví psi žebrající o zbytky. A především – nepáchne to tady. Vzduch sice není o nic čistší, ale rozhodně to tu nečpí jako přeplněná vězeňská cela.

Jenže ani svěžejší vzduch nedokáže utišit moje rozjitřené nervy. Od chvíle, kdy jsem podepsala přihlášku, se uvnitř celá hroutím.

Chci, aby mě pochopil. Strašně to potřebuju. Lee je moje kotva, to on mě drží na nohou, kdykoli hrozí, že mě divoký proud mých vlastních

emocí strhne do hlubin. Jestli ve mně uvidí blázna, až mu tu novinku prozradím, bude pro mě strašlivě těžké zůstat odhodlaná.

A na pochybnosti teď není čas ani prostor.

Dům, kde Lee bydlí, je hrázděný jako ten náš, jenom širší a čtyřpatrový. Každé patro je rozdělené na malé byty, které povětšinou obývají další královští sloužící. On tady bydlí sám, má vlastní, pečlivě uklizený prostor, ačkoli stejně jako já vyrostl ve Východní čtvrti.

Jeho otec taky pracuje v paláci, jejich vztahy jsou ale napjaté a docela složité. Podle všeho je jeho táta, s odpuštěním, pěkný hajzlík. A Leeho máma umřela, když byl ještě malý kluk. A tak, jakmile si jako náctiletý našel práci kurýra, okamžitě se od otce odstěhoval do vlastního.

Dojdu ke vchodu, zatlačím do hlavních dveří a stoupám po schodech k jeho bytu. Žaludek mi svírají křeče. Při představě, že ho zklamu, mám sto chutí vyskočit z kůže.

Zaklepu na dveře. Z jednoho ze sousedních bytů se ozve rána. Shora slyším nějaký křik. Srdce mi bije až v krku. Prsty mám ještě zmrzlé, a tak si na ně dýchám, jen abych něco dělala.

Ozve se cvaknutí zámku a dveře se rozletí. A pak…

Nechápu to. Když ho teď vidím, najednou je všechno v pořádku. Nemůžu si vzpomenout, co mi naháněl takový strach. Takhle to prostě s Leem je. Stačí mi jediný pohled na jeho vysokou siluetu rýsující se ve dveřích – na široká ramena, rozepnutou košili, trochu pocuchané světlé vlasy, jako by právě vstal z postele – a cítím se v bezpečí.

Rukou přidrží dveře a náhle je prudce sevře, jakmile si uvědomí, že se dívá na mě. I v setmělé chodbě mají Leeho oči nádherný, křišťálově průzračný odstín modři. Jsou jako obloha za překvapivě chladného zimního rána.

„Kotě," vydechne chraptivým, ale vřelým hlasem. „Tak ses vrátila."

Okamžitě pochopím, jak to myslí – *jsem zpátky.*

Zahnala jsem tu část svého já, která se hodlala rozpadnout na kousíčky, tu osobu, která zoufale štkala, když ji choval v náručí. Pořád je tady, uvnitř mě, ale já už nedovolím, aby mě byť jen na okamžik znovu ovládla.

„Vrátila," přisvědčím. *A počkej, až uslyšíš, co jsem provedla…*

Vtáhne mě do tepla svého bytu, silnou paží mě obejme v pase a zabouchne za mnou dveře. Přitisknu se čelem k jeho hrudi a vdechuju jeho vůni. Obklopuje mě a vítá, jako bych se vrátila domů.

„Musím ti něco říct," pronesu a zvednu k němu hlavu.

Lee přitaká a vede mě do kuchyně, na jediné místo, kde se u něj dá posadit, tedy krom postele. Vytáhne mi od stolu dřevěnou židli a gestem mi naznačí, abych si sedla.

„Povídej," vyzve mě a posadí se na vedlejší židli. Pohled má pevný, držení těla uvolněné.

Napadá mě, že tohle se podobá vytahování třísky. „Zapsala jsem se do armády. Pojedu na frontu hledat Saelu."

Pár vteřin se vůbec nic neděje. Ani se nepohne, jen na mě dál upřeně hledí. Napadá mě, že je to vlastně ještě horší, než kdyby mi obratem začal otloukat o hlavu, jak jsem lehkomyslná. Mučí mě, že nedává nic najevo.

A pak zavře oči a hluboce vzdychne. Prsty si sevře kořen nosu a z celé jeho bytosti vyzařuje zoufalství. *Tohle* je rozhodně mnohem horší než mlčení.

„Ach ne, kotě. Cos to udělala?" Znovu oči otevře a změří si mě pohledem plným lásky a bolesti.

Cítím se tak zranitelná, že se zachovám jako kráva a okamžitě se naježím. „Musela jsem, Lee." Můj tón je ostrý jako nůž. „Tady s tím nikdo nic neudělá. Všichni, co mají moc, na to kašlou a…" Hlas se mi zlomí. „Musím ji hledat, Lee. Než bude pozdě. Potřebuju to aspoň zkusit." Ruka se mi sevře v pěst. Tohle fakt nenávidím. „Jde přece *o Saelu*. Jak to, že to zrovna ty nechápeš?"

Ta otázka zní jako výčitka, ale Lee se na moji úroveň nesníží. Zraněná vřelost v jeho očích nemizí ani teď, když se mu snažím ukousnout hlavu.

„Já to chápu," odtuší. A mě jako mávnutím kouzelného proutku přejde všechen vztek. Protože to řekl tak, že mu věřím.

Lee se znovu zhluboka nadechne, trochu se na židli zakloní a rukou se opře o stůl. Dlouhými prsty nepřítomně škrábe povrch z hrubého dřeva.

Pak se mu tvář trochu stáhne. Vypadá to jako bolest. Možná pocit viny. Frustrace. Všechny ty mizerné pocity v jednom klubku.

„Kdybych mohl, šel bych ji hledat místo tebe," pronese nakonec. Klidně, tiše.

Královský dvůr přijímá do služby děti svých sloužících, generaci za generací. Vydělají si víc než většina ostatních lidí, ale jakmile jednou vstoupí do služby u krále, očekává se, že zůstanou na celý život, bez výjimky.

„Udělal bych pro tebe cokoli, Meryn. Ale tohle…"

Trhnu sebou. „Takže si myslíš, že mi přeskočilo?"

Nasadí přísnější výraz. „Já ne," zahučí. Zní to jako výhrůžka každému, kdo by si troufl o mně pochybovat. „Jenom to načasování je prostě… kurva špatný."

„Načasování?"

Zvedne ruku, prsty si prohrábne husté vlasy a zase ji nechá spadnout na koleno. „Zrovna se chystají Velké zkoušky."

Jeho slova mě zasáhnou jako ocelová pěst.

Velké zkoušky Spoutaných… šance stát se příslušníkem královy drahocenné družiny a vybudovat si nezlomné pouto s obrovským divokým pravlkem.

Pokud je to pravda, znamená to, že bych se na frontu nemusela vůbec dostat. Velké zkoušky Spoutaných jsou stejně nebezpečné jako válka, aspoň se to říká.

Dech se mi zadrhne v hrdle. „Jak… jak tohle víš?"

Velké zkoušky se konají jen sporadicky a jejich termín se pokaždé přísně tají, aby to neodrazovalo zájemce o vstup do armády. Kdykoli se k nim schyluje, musí se o vytvoření pouta s vlkem pokusit bez rozdílu každý nově přijatý rekrut.

„Zaslechl jsem o tom zvěsti na hradě. Už poslali listy s povoláním pro instruktory," vysvětluje Lee. Obočí má stažené a ani se na mě nepodívá. A já vím proč.

Právě jsem mu oznámila, že se sama hodlám vrhnout do největšího možného nebezpečí, a on mě zná až moc dobře na to, aby se pokoušel

mi to rozmluvit. Nemůže udělat vůbec nic, což je přesně to, co nejvíc nesnáší. Odjakživa mu bylo proti srsti jen tak bezmocně přihlížet, možná skoro stejně jako mně.

„Stejně tam půjdu," odpovím. „Musím."

„Já vím," řekne. „Koukni, budeš muset podstoupit první zkoušku. Slyšel jsem, že je to nebezpečný výstup na horu, na jejímž vrcholu číhají pravlci. Ale ty se nemusíš snažit navázat pouto, stačí, abys to přežila. Pokud se ti to podaří a vyhneš se spoutání, tak tě hned potom pošlou na frontu se zbytkem obyčejných vojáků."

Zhluboka, třaslavě se nadechnu. To vůbec nezní tak děsivě. Ani nemožně. „Tak jo."

Jeho oči konečně najdou ty moje. Hoří v nich taková naléhavost, až mi to vlévá sílu do žil. „Jestli to někdo dokáže přežít, jsi to ty," oznámí mi pevně. A mně jako by v hrudi vzplál plamen odvahy. „Bojuj, Meryn. Vyhraj. Najdi Saelu a vrať se ke mně."

„Slibuju. Já… tě miluju, Lee."

„A já miluju tebe," odpoví a něžně vezme do dlaně moji tvář.

Tahle slova jsme si řekli už dřív, jenže dneska mi znějí jinak.

Dnes mi *miluju tě* až děsivě připomíná *sbohem*.

Nakloním se k němu a políbím ho. Chutná to slaně. Dojde mi, že to jsou slzy – a že jsou moje. Tak moc jsem se soustředila na svou sestru, že jsem vůbec nepomyslela na tohle. Na něj. Na tu velmi reálnou možnost, že se z téhle pátrací výpravy nevrátím a že chvíle, které právě teď prožíváme, jsou dost možná naše poslední společné okamžiky.

Cítím, jak se mi znovu láme srdce.

I jeho oči dostaly skelný výraz. Hladí mě palcem po tváři a pak mi nehty zlehka sjede po krku až k rameni. Vzplane ve mně touha – zoufalá potřeba cítit ho na sobě a v sobě, vrýt si do paměti každý poslední dotek. Nechat ho, aby každý kousek mého těla popsal naším příběhem, abych nikdy nezapomněla, že se biju i za něho.

Najdi Saelu a vrať se k Leemu.

Natáhnu ruce, popadnu límec jeho košile a prudce si ho přitáhnu k sobě.

Ve vteřině stojí nade mnou a zasypává mě spalujícími polibky. Jednu ruku má na opěradle mé židle a druhou mi svírá krk. Přestávám se ovládat.

Neozve se jediné slovo. Znovu se na sebe podíváme a je v tom taková síla, až zalapám po dechu. Jeho ruce mi sklouznou po zádech, až mě najednou jediným švihem zvednou a pokládají mě přímo tam, na kuchyňskou podlahu. Prohnu se v zádech a on se mě bez zaváhání zmocní v polibku.

Snáším se k zemi a musím si uvolnit ruce, jimiž ho objímám, abych pád ztlumila. Moje paže, zadek i bedra se tisknou k ledově studené podlaze v jeho kuchyni, zatímco do mě proudí Leeho tělesné teplo a já se třesu rozkoší.

Jeho jazyk kreslí ohnivou cestičku od mého ušního lalůčku dolů k důlku mezi klíčními kostmi, kde se přisaje a zuby jemně škádlí moje citlivé místo. Hlava mi klesne dozadu a se zaduněním dopadne na podlahu.

Pak jeho ústa zničehonic zmizí a já se opřu o loket, ale paže mi záhy ochabne, když mi stáhne kalhoty z boků a jediným pohybem mě zbaví prádla. Dívám se na něj a ztěžka oddechuju. Rty se mu zvlní v majetnickém úsměvu a moje tělo zalije horká vlna.

Pomalu se zvedne na kolena, rozváže si tkanici na kalhotách a já se neubráním zasténání, když konečně uvolní svůj penis, už teď bolestně tvrdý. Spodkem dlaně přejede přes žalud, jednou, podruhé, a já se před ním svíjím vzrušením.

Každá buňka mého těla touží ho popadnout, obejmout nohama a okamžitě si ho vzít do sebe, ale zkušenost mi napovídá, že právě teď tady velí on, ne já.

Lee se nakloní dopředu, vyhrne mi tuniku až ke krku a dvěma prudkými pohyby odhrne bandáže z mých ňader. V chladném vzduchu se moje už tak vzrušené bradavky ještě víc vztyčí, a když mě do levé tvrdě štípne, málem vyskočím z kůže.

Vezme mé druhé ňadro do dlaně a pak mě střídavě hladí a štípe, dokud nesténám jako smyslů zbavená. Teprve pak mi konečně, *konečně* sklouzne rukou na břicho. Projede mnou vzrušení, když mě přitlačí k podlaze, a vzápětí se skloní a položí dlaně na moje vnitřní stehna, aby mi doširoka roztáhl nohy.

První dotek jeho jazyka je tak hříšný, že se málem udělám na místě.

Lee se okamžitě odtáhne, jako by vytušil, že jsem nebezpečně blízko. Zvednu hlavu a zachytím jeho soustředěný pohled. Nemusí nic říkat, rozumíme si beze slov: oba víme, že dnes máme poslední šanci být spolu. Možná na hodně, hodně dlouho…

A on nepřipustí, aby to skončilo příliš rychle.

Zvolna, přímo bolestně pomalu ke mně znovu přitiskne ústa. Jeho jazyk se do mě ponoří, načež mi jím začne kroužit kolem klitorisu. Rozpaluje mě do běla, ale jakmile se přiblížím k vrcholu, pokaždé se odtáhne. Něco mu říkám a nevím co, jen prosím, žebrám, žadoním.

Už mám mokrá i stehna, když se odtáhne, vztyčí se do kleku a zahledí se na mě temnýma očima.

„Dej si ruce za hlavu," přikáže mi, „a popadni tu nohu od stolu, co máš za sebou."

Celá roztřesená udělám, co chce. Nespouští ze mě oči.

„Drž se jí," pokračuje a v zorničkách mu jiskří. „Nepouštěj se za žádnou cenu, i kdyby ses chtěla hladit sebevíc, jasný?"

Teď už to nejsou ty něžné doteky jako dosud. Když do mě konečně pronikne, slyším svůj hlas, jak křičí jeho jméno jako v transu. Obejmu ho nohama a vybízím ho, aby přirazil hloub, a on neodporuje. Přitlačí, krátce ze mě vyklouzne a pak znovu prudce přirazí.

A já celou dobu svírám tu hrubě otesanou nohu od stolu, držím ji tak křečovitě, až se mi zařezává do dlaní. Strašně mě bolí prsty; z toho pocitu, když do mě nemilosrdně přiráží, spojeného s bezmocí, že si sama nemůžu dopomoct k vrcholu. Začínám křičet, žadoním, a přitom dál svírám ten kus dřeva, jako bych bez něj měla spadnout z útesu a umřít.

Šuká mě přesně tak, jak jsem to potřebovala, hluboce, prudce a rychle, a mně se rozkoš rozlévá do celého těla. Nemůžu si pomoct a sama se snažím přirážet, přitahuju si ho hluboko do sebe nohama, rozevírám se dokořán, abych se mu celá odevzdala.

A on ze mě dál nespouští ty svoje dokonalé, křišťálově průzračné modré oči.

Když už se ten nemilosrdný rytmus jeho boků začíná zadrhávat, znovu zaškemrám. „Prosím. Prosím! Kurva! Prosím tě, Lee!“ křičím.

Mezi šukáním se usměje. Líbí se mu to, sledovat, jak se pod jeho rukama tříštím na tisíce kousíčků, jak se pod jeho doteky třesu. Najednou zasténá a konečně odlepí ruku z mého boku a přisune palec k mému klitorisu. Dostaví se okamžitý výbuch rozkoše. Už příliš dlouho jsem tančila na ostří nože, abych teď dokázala odolat.

Orgasmus mě úplně oslepí. Zalije mě bílé světlo a já se celá otřásám, zatímco se kolem něj moje vnitřní svaly svírají. Vlny rozkoše si razí cestu mým tělem a on pokračuje, přiráží rychle a prudce a protahuje můj orgasmus dál a dál, donekonečna. Mé pulzující tělo ho žene kupředu, až hlasitě vykřikne a s posledním přírazem se udělá taky.

Postupně se mi začíná zklidňovat dech. Pootevřu oči. Svět se se mnou ještě pořád trochu točí.

Lee ze mě vyklouzne a spokojeně se ušklíbne, když se uvnitř se zakňouráním znovu naprázdno sevřu. Ještě jednou něžně pohladí moje přecitlivělá místa a naposledy mi palcem zlehka přejede po klitorisu.

Pak pružně vstane, podá mi ruku a vytáhne mě nahoru k sobě. „V pohodě, kotě?“

V duchu si dělám tělesnou inventuru. Cítím bolest v lebce. Nejspíš jsem narazila hlavou o podlahu, když jsem se udělala. A taky jsem trochu rozechvělá a vyčerpaná, v tom nejlepším smyslu slova. Jako strávená ohněm.

„Víc než v pohodě,“ vydechnu. Nakrátko zavřu oči a pak se pokusím o chůzi.

Hodí si moje paže okolo krku a já mu dovolím, aby mě napůl odvedl, napůl odnesl do ložnice. Pozpátku mě nasměruje do koupelny, kde mě se smíchem pustí a sám se otočí zpátky k posteli, zatímco já se roztřesenýma rukama umývám.

Když jsem čistá, zhroutím se vedle něho na matraci a přitisknu se k němu celým tělem. Ovine mi paži kolem ramen a druhou si k sobě přitiskne moje boky, dokud se nedotýkáme každičkým kouskem našich těl.

Párkrát mě laškovně kousne do krku a pak mi pošeptá: „Víš, nikam přece nemusíš. Mohla bys zůstat. Tady. Takhle.“

V hrudi se mi rozlije bolest. Odmítám brečet, a proto ignoruju pálení v očích. „Nemůžu nic nedělat, Lee."

„Já vím," odtuší, pak se posadí a podá mi ruku. „No tak jo. Měli bychom jít."

Uchopím jeho dlaň a nechám ho, aby mě vytáhl na nohy. Posbírá moje šaty, které jsou rozházené po kuchyni, a podá mi je. „Obleč se."

„Kam jdeme?" chci vědět.

„Nakupovat. Jestli máš přežít první Velkou zkoušku, kterou vojáci absolvují, potřebuješ lepší výbavu."

Ramena mi poklesnou. „Vždyť víš, že na tohle nemám prachy. Nějak to zvládnu."

Něžně mi zastrčí pramen vlasů za ucho. „Ale já je mám. Trochu jsem šetřil na… na náramek. A nijak mě nepotěší, když se moje vyvolená zabije při zdolávání hory jenom proto, že neměla pořádné vybavení."

Ach. *Ach!*

On šetřil na zásnubní náramek.

Nejsem v rozpoložení, abych nad něčím takovým mohla vůbec přemýšlet, přestože vím, že by mi v srdci zakořenila jakási křehká naděje. Jako by představa budoucnosti, o níž jsem si netroufala ani snít, byla nadosah… ale jen pod podmínkou, že se dokážu vrátit.

„Tak dobře," vypravím ze sebe a spolu s knedlíkem v krku polknu i vlastní hrdost. „Kam?"

Lee mě vezme do obchodu s koženými výrobky nedaleko hlavního tržitě v Centrální čtvrti. Je plný nádherných věcí, krásnějších, než jsem kdy viděla v jakémkoli obchodě, kde jsem nakupovala.

Jeho majitel mi společně s Leem vybere celou hromadu věcí, které budu potřebovat, a ignorují mě pokaždé, když namítám, že to není nutné.

Nový batoh s kapsami, oddělenými přihrádkami a popruhy, kam všechno bezpečně uložím.

Nový měch na vodu, lehounký, přesto objemný a trvanlivý.

Nové kanady, speciálně napuštěné, vytažené a naolejované, aby jejich kůže byla poddajná a nepůsobila mi při dlouhých a těžkých pochodech puchýře.

Jemné rukavice, pevné, ale dost pružné, aby mi poskytly absolutní svobodu pohybu.

Strašně se mi příčí, že takhle utrácím všechny peníze, které Lee tak přičinlivě naspořil za dobu, kdy jsme spolu byli, tím spíš, když je chtěl investovat do naší budoucnosti. Jenže má pravdu. Když umřu, tak žádná budoucnost nebude.

Souhlasím tedy s tím, že jeho vzácné úspory utratím, a on zase souhlasí s tím, že je dáme znovu dohromady, až se vrátím.

A v prvním obchodě to zdaleka nekončí. Lee mi vysvětluje, že během zkoušek zažiju zimu a musím se připravit na drsné, nemilosrdné počasí. Vede mě postranní uličkou, které jsem si až dodneška nevšimla, a tam zabrousíme do suterénního obchůdku až po strop napěchovaného nezbytnostmi pro lov, chytání do pastí a rybaření.

Podél jedné stěny je vyrovnané horské vybavení, jako jsou sněžnice a mačky. Prodavač pečlivě vybírá pár maček, které pasují na moje nové boty. Společně prohlížíme i hole, které někteří lovci používají v zimě při chůzi po zledovatělých stezkách, ale nakonec dojdeme k závěru, že si spíš budu chtít nechat ruce volné, připravené popadnout zbraň… pro jistotu.

Když odcházíme, jdu jako ve snách, naprosto přemožená vědomím, kolik toho budu potřebovat, jen abych vůbec přežila. Lee mi nabízí, že mě doprovodí domů, i když vím, že kvůli tomu přijde pozdě do služby na hradě. Odmítnu, doprovodím to hloupým vtípkem a on předstírá, že se směje.

Snažíme se z našeho rozloučení nedělat velkou věc.

Loučíme se přece jenom na chvíli, ujišťuje mě. Brzy se zase uvidíme, opakuje.

Snažím se odejít, jako bych odcházela jindy, jako bychom se zítra měli vidět. Až když se ujistím, že mě nevidí, nechám slzy konečně téct.

Cestou zpátky do Východní čtvrti se zastavím v prádelně, kde pracuju, abych jim pověděla tu novinku. Mae mi odchod nijak nevyčítá,

ale já vidím, že v duchu už teď počítá, o kolik hodin víc budou muset každý týden pracovat ostatní ženy, aby moji práci vykompenzovaly. Jejich opatrné otázky a soucit mě dráždí, a tak před nimi co nejdřív utíkám a mířím k Igorovi.

Jen ať to spláchneme jednou vodou načisto, říkám si. Zítřek už je za dveřmi.

Najdu ho na dvorku, kde si hraje s rozbitým stolem a právě seřezává nový kousek dřeva tak, aby pasoval k ostatním třem nohám, které ještě slouží. Do nosu mě udeří směsice vůní olejových lamp, kůže, dřeva a hliněného prachu a já musím zatnout zuby, abych udržela na uzdě příval emocí, který mě hrozí zaplavit.

„Tak jsem se zastavil u vás, a tvoje máma říkala, že ses šla přihlásit do armády jako totální idiot!"

„Taky tě zdravím," odtuším sarkasticky a rozvalím se v ošklivém křesle, na kterém tady celé týdny dělal. „Je to křeslo ještě hnusnější než předtím, nebo se mi to jenom zdá?"

„Jenom si na tu prořízlou hubu dej bacha, až budeš v armádě," varuje mě Igor. „Lampasáci nemaj rádi, když jim vojáci odmlouvají."

Zasměju se úlevou. Aspoň jsme s Igorem na stejné vlně – lepší si dělat srandu a rýt do sebe, než se zrovna teď zabývat tím, co opravdu cítíme.

„Ženský v prádelně říkaly, že dohlídnou na mámu, jako jak se jí daří, jestli jí a bere léky…" Slova mi zamrznou na rtech, ale Igor mě stejně pochopí.

„Jasně, já na to taky dohlídnu," potvrdí. „S tím si nedělej starost. My už se postaráme, aby jí nic nechybělo."

Oba ztichneme. Dívám se, jak se stíny prodlužují a slunce se propadá za okolní domy.

„Víš…," začne Igor, „já už v životě potkal dost silných povah, myslím mezi zápasníky v ringu i v armádě. Ale nikdy jsem nepoznal spratka, co by v sobě měl tolik vůle jako ty."

„Tak to asi… díky?" zašklebím se na něho.

„Nenech se mýlit, zas taková výhra to není," opáčí a sehne se k bedně s nářadím. Hrabe se v ní, dokud nenajde smirkový papír, který potřeboval.

Vrátí se k práci na noze od stolu, ale pak se naše pohledy nad tím neotesaným kusem nábytku přece jen setkají. „Ale jestli existuje takovej blázen, co má odvahu bojovat proti Lapačům a zároveň dost síly, aby jim zatnul tipec a přivedl domů naše děti… tak jsi to ty."

Ta slova si pořád dokola převracím v hlavě, když se později toho večera doma balím. V náborovém středisku mi sice dali vojenský pytel, odřený a se skvrnami, jejichž původ zná snad jen bohyně, ale já teď mám svůj krásný nový batoh, který mi koupil Lee, a do toho si taky skládám věci.

Batoh leží otevřený na mé posteli, zatímco se probírám skrovným obsahem komody, kterou jsem sdílela se Saelou, a snažím se rozhodnout, jestli si mám s sebou vzít nějakou upomínku, nebo se přísně omezit na nezbytnosti. Vtom zaslechnu, jak někdo otevírá dveře pokoje.

Ve dveřích stojí máma a v ruce drží cosi, co se v mihotavém světle staré lampy blyští.

Chci vstát, ale ona mi naznačí, že není třeba, a tak se přestanu shýbat nad batohem a svezu se až na podlahu, kde se posadím a obejmu si kolena.

Máma si sedne vedle mě. V očích má pohled tak jasný, jaký jsem u ní už dlouho neviděla.

„Něco pro tebe mám," pronese. Překryje mou dlaň svojí a vtiskne mi do ní ten lesklý předmět.

Je to starožitně vypadající náhrdelník: přívěsek z opálu ve tvaru slzy vsazený do zlata na jemném, stářím poznamenaném zlatém řetízku. Nikdy dřív jsem ho neviděla, což je divné. Myslela jsem si, že v tomhle domě znám každičký kout a hlavně všechno, co by mohlo mít nějakou cenu a dalo se prodat, kdyby to časem bylo zapotřebí.

Opatrně vezmu přívěsek do prstů a přidržím ho na světle. Jako by někdo zachytil duhu, nechal ji zamrznout v ledu a pak ho leštil a cizeloval tak dlouho, až vyrobil ten drahokam.

„Kde jsi k tomu přišla?“ Obracím tu vzácnost v rukou a hledám nějakou stopu po jejím původu.

„Ten je na ochranu,“ odpoví. „Dědí se u nás celé generace, matky ho předávají dcerám a tak dál, už ani nevím, jak dlouho.“

Hrdlo se mi stáhne dojetím. Sama mě už celé roky chránit nedokázala, ale mateřský instinkt zůstal. Neměla jsem ani tušení.

„Mami…,“ promluvím k ní laskavě, „ty ho potřebuješ víc než já. Měla by sis ho nechat. Tam, kam se chystám, jenom přijde k úhoně. Rodinné klenoty se do války nehodí.“

Hledí na mě, jako by mi chtěla odporovat, a tak jí náhrdelník pevně vtisknu zpátky do dlaně a sevřu jí kolem něj prsty. Pak se skloním a dám jí pusu na tvář. Na rtech ucítím její pleť tenkou jako papír a hlavou mi proletí myšlenka: *Co když je to naposledy, co líbám svoji mámu?*

„Budu se cítit líp s vědomím, že tě ochraňuje, mami. Můžeš mi ho dát, až se vrátím.“

Máma přikývne, ramena jí poklesnou. Rozhodnost z ní vyprchala. Dívá se před sebe, na druhou stranu pokoje – tam, kde stojí Saelina prázdná postel.

V hlavě mi buší. „Já ji najdu. Slibuju.“

Z hrdla se jí vydere tichý zvuk jako pípnutí lapeného ptáčka, ale nedá se z něj vyčíst, jestli se mnou souhlasí, nebo ne.

Je neuvěřitelné, že ji opouštím. Že ji tu nechávám samotnou. Ale co jiného můžu dělat? Nemůžu se přece na Saelu vykašlat.

Je hrozné si to vůbec připustit, ale kdesi v temném koutku duše jsem si tu nemožnou volbu spočítala. Na jednu misku vah jsem položila mámu a její potřeby a na druhou Saelu. A musela jsem si vybrat.

Saela je moje sestra, ale prakticky jsem ji vychovala.

Je *moje*. Mám za ni odpovědnost.

A má mít před sebou dlouhý a radostný život, ne tu mizérii, která ji čeká v Astreoně mezi Siphony.

Hodně mě trápí představa, že tohle jsou možná moje poslední chvíle s mámou, zvlášť když vezmu v potaz vážnost její nemoci. I kdyby se mi podařilo se vrátit, tak…

Sevře se mi žaludek. Složím hlavu do dlaní a zhluboka se nadechnu, abych se uklidnila.

Ne, takhle nesmím uvažovat. Už žádná „kdyby“. A máma bude v pořádku.

„Přivedu ji zpátky,“ pronesu nahlas a nejsem si jistá, kterou z nás se snažím přesvědčit víc.

6

Nikdy jsem nebyla uvnitř hradu. Nejvíc jsem se tomu přiblížila až dnes, kdy jsem se přišla ohlásit na základně pro armádní nováčky. Základna leží hned u vnitřní strany vnějších hradeb a zabírá polovinu obrovského nádvoří. Opatrně kráčím po zledovatělých dlažebních kostkách; všechny jsou vyhlazené a zploštělé vlivem staletí, kdy je ošlapávaly nohy, kopyta a tlapy.

Stálá armádní budova, v níž pravděpodobně sídlí kanceláře nebo kasárna pro důstojníky nebo něco podobného, je nízká jednopodlažní dřevěná stavba, přilepená k vnitřní stěně nádvoří. Všemi směry se táhnou řady obrovských stanů vztyčených proto, aby nabídly dost prostoru pro přijímací procedury nováčků. Stany mají stěny z těžkého plátna, které se v chladném vánku za rozbřesku sotva pohnou, a na každém je namalovaný královský erb: rozzuřený pravlk na štítu a za ním překřížený meč a kopí.

Slunce sotva vykouklo nad horizontem, ale nádvoří už zaplavil zástup rekrutů, kteří povětšinou vypadají stejně ztracení, jako se cítím já, a možná ještě víc.

Nastraženým uchem vnímám směsici různých přízvuků ozývajících se kolem: důvěrně známá líná řeč, jakou se mluví zde, v královském městě Sturmfrostu, ale i ostré, hrubší akcenty pocházející ze sedmi dalších lenních území po celé Nocturně, z nichž mnohé ani nedokážu přesně identifikovat.

Nikdy jsem neopustila Sturmfrost, ale na hodinách zeměpisu jsme studovali geografii Nocturny. Ten dobrodružný kousek mého já si názvy všech lenních území ukládal do hlavy jako do trezoru a dobře je tam uzamknul. Nejbližší dvě území, kde stejně jako tady panuje zima, jsou Rabenfrost a Volkenfrost. A nejznámější ze všech je zase Grunfall, který leží až daleko na jihu, uvelebený na Slunečné řece. Právě tam se během let svedly četné bitvy.

Míjím mladíka a stejně mladou ženu, kteří jsou jeden druhému tak podobní, až mě napadne, jestli nejsou sourozenci; oba s otevřenou pusou vyjeveně civí na vnitřní zdi hradu a kruhové věže za ní.

Většina přítomných si nese standardní erární vojenské pytle a já se neklidně ošívám při pomyšlení, že mám přes rameno švihácky přehozený krásný nový batoh. Některé z pytlů jsou už hodně obnošené a zdobí je různé záplaty a zavírací špendlíky. Jako by byly zděděné po rodičích nebo sourozencích, kteří také sloužili v armádě.

Bodne mě u srdce, když si vzpomenu na vojenskou výbavu svého otce. Máma ji celou vrátila armádě k dalšímu použití. Prý se na ni nedokázala dívat. Teď lituju, že z ní nezbyla aspoň drobnost, kterou bych si mohla vzít s sebou.

Najdu frontu vedoucí k registraci a postavím se na konec za kluka, který vypadá, že je sotva o pár let starší než Saela. Je dokonce ještě vychrtlejší než děti z Východní a Jižní čtvrti. Jeho vojenské boty mají tak tenké podrážky a jsou tak odřené, že podle mě nemůžou vydržet víc než jediný den pochodu.

Vycítí na sobě můj zkoumavý pohled a obrátí ke mně zamračenou, hubenou tvář.

Stočím zrak jinam.

Fronta se jako šnek posunuje kupředu. Konečně se ze studeného povětří přesouváme do jednoho z dlouhých stanů, za jehož vstupními chlopněmi se drží právě tak dost tepla z lidských těl a venkovních ohnišť, že si pár rekrutů dokonce začne svlékat kabáty.

Já se nesvlékám. Nemá smysl si dělat bůhvíjaké pohodlí, když nevím, kam nás pošlou, ani co nás vlastně čeká.

Důstojník za stolem mi sotva věnuje pohled, když se konečně dostanu na řadu. „Jméno," pronese znuděným hlasem.

„Meryn Cooperová."

Prstem sjede shora dolů po seznamu v knize vázané v kůži, kterou má před sebou, načež vedle mého jména cosi naškrábe. „V pořádku. Zpátky na nádvoří a připravte se, brzy dostanete další pokyny."

Žena ve frontě za mnou přitom zachytí můj pohled. Tváří se vyděšeně. Jen pokrčím rameny a hnu se dál.

Vracím se ven, kde znovu začal jemně padat sníh. Rekruti, kteří podle všeho pocházejí z jihu, jsou ve svých tenkých kazajkách čím dál nespokojenější. Zatímco tady ve Sturmfrostu vládne věčná zima, v lenních územích blíže k hranicím mají věčný podzim.

Přitáhnu si těsněji k tělu teplý kabátec a se zdráhavým vděkem pomyslím na všechny ty peníze, které Lee vydal za moje vybavení. Bez něj bych teď měla na sobě nejspíš tentýž prastarý kabát, který jsem nosila poslední roky, zděděný dárek od sousedů. Na nohou bych měla tytéž odřené kanady, ve kterých chodím každý den. V těch nových věcech se cítím divně, jsou mnohem fajnovější, než jsem zvyklá, ale taky krásně hřejí a ve mně sílí pocit, že teplo bude už brzy to jediné, na čem mi bude záležet.

Odsunu se na okraj stále početnější skupiny rekrutů a rozhlédnu se kolem sebe. Nad kasárnami a stany se zlověstně tyčí obrovité hradby. Jejich tloušťka si nezadá s některými uličkami u nás ve Východní čtvrti. Stráže přecházejí v pravidelných intervalech sem a tam, někteří vyhlížejí ven z hradeb, ale jiní se očividně soustředí na dění uvnitř, tedy na nás.

Po zádech mi přeběhne mráz, který nemá s počasím co dělat. Ty hradby nemají za cíl pouze držet lidi a věci venku – mají nás také udržet uvnitř.

Na druhou stranu, jak bych se asi chovala já, kdybych teprve tady, na místě, zjistila, co nás čeká?

Hlasy rekrutů kolem mě pomalu utichají a mění se v ticho plné očekávání. Obrátím pozornost zpátky ke skupině. V pozadí hemžícího se davu mladých lidí vidím jednoho z důstojníků ze stanu. Vystupuje na dřevěné pódium a mává rukama. Je vybavený kuželovitým megafonem.

Když všichni ztichnou, přiloží si megafon k ústům a nám v uších zaduní jeho hlas. „Blahopřeji vám, rekruti! Byli jste vybráni a zúčastníte se Velkých zkoušek Spoutaných!“

Několik okolostojících zalapá po dechu. Jeden mladý kluk po mé levici zamumlá: „Spoutaných? Ale… to přece ne…“

Hlasatel ho přeruší. „Za deset minut zahájíme pochod na Vlčí horu. Tam se pro dnešní večer utábořite, a odstartujete tak svůj armádní výcvik. Každý z vás obdrží standardní stan a příslušnou výbavu. Každou skupinu dostane na starost jeden kadet, který vám ukáže, jak ho postavit.“

Ti, co stojí kolem mě, skládají tváře do dlaní. Jedna dívka nepokrytě pláče.

Zdá se, že zvěsti o smrtelných ztrátách během Velkých zkoušek doputovaly i do nejvzdálenějších krajů.

„Zítra za úsvitu začne Výstup, tedy první z Velkých zkoušek. Každý z vás obdrží tu největší poctu, jakou vám naše země může nabídnout: šanci spoutat svůj život s pravlkem. Ti ostatní, kteří nebudou ve spoutání úspěšní…“ odmlčí se a já si domyslím to, co neřekl: *nebudou ve spoutání úspěšní, ale podaří se jim neumřít*, „… budou po Výstupu odvezeni zpátky do hradu. Zde nastoupí do transportu na frontovou linii, kde budou podstupovat vlastní výcvik.“

Roh zaječí. Jeho zvuk se ve vířícím sněhu cize rozléhá. „Zajděte si tamhle do stanu u jižní zdi pro věci a další zásoby, pokud potřebujete,“ uzavře svůj proslov důstojník. „Hodně štěstí!“

Jakási žena se ke mně otočí a třeští na mě vyděšené oči. „Slyšela jsem, že spousta lidí při zkouškách zahyne.“ Hlas se jí zlomí. „Já chci jít bojovat, chci pomáhat na frontě – a ne hned první den umřít.“

Souhlasně přitakám, ačkoli to pro mě naštěstí není taková novinka jako pro ni.

Ale nechat se v roli Spoutané navěky svázat s pravlkem? To teda *rozhodně ne*, o tohle nestojím ani já. Nestojím vůbec o nic, co by mohlo zdržet moje pátrání po Saele. Čím víc se tohle protáhne, tím větší je pravděpodobnost, že jí ublíží…

Nebo něco horšího.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Vlčí pouto.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.